

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTA ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ATLETISM Imagini de la CROSUL BALCANIC

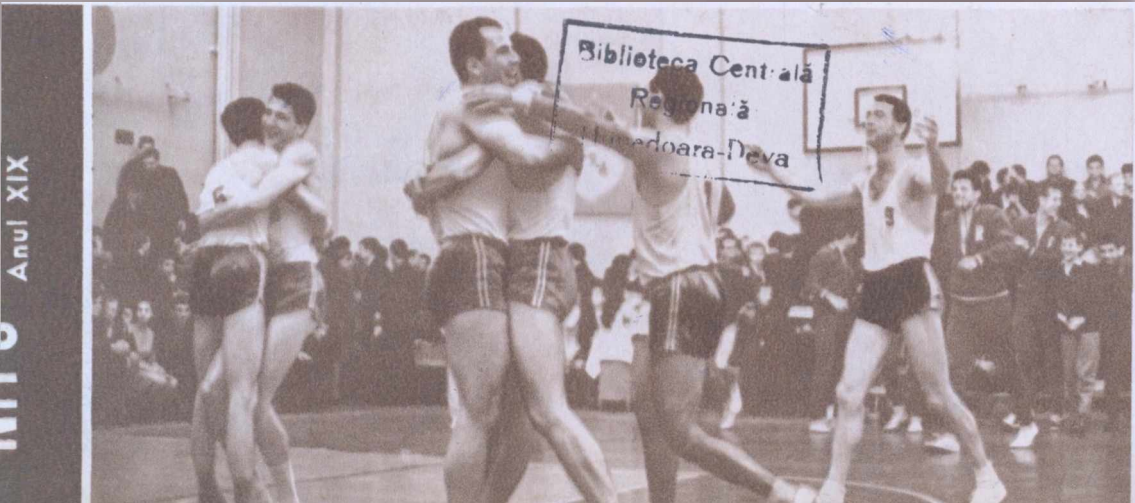
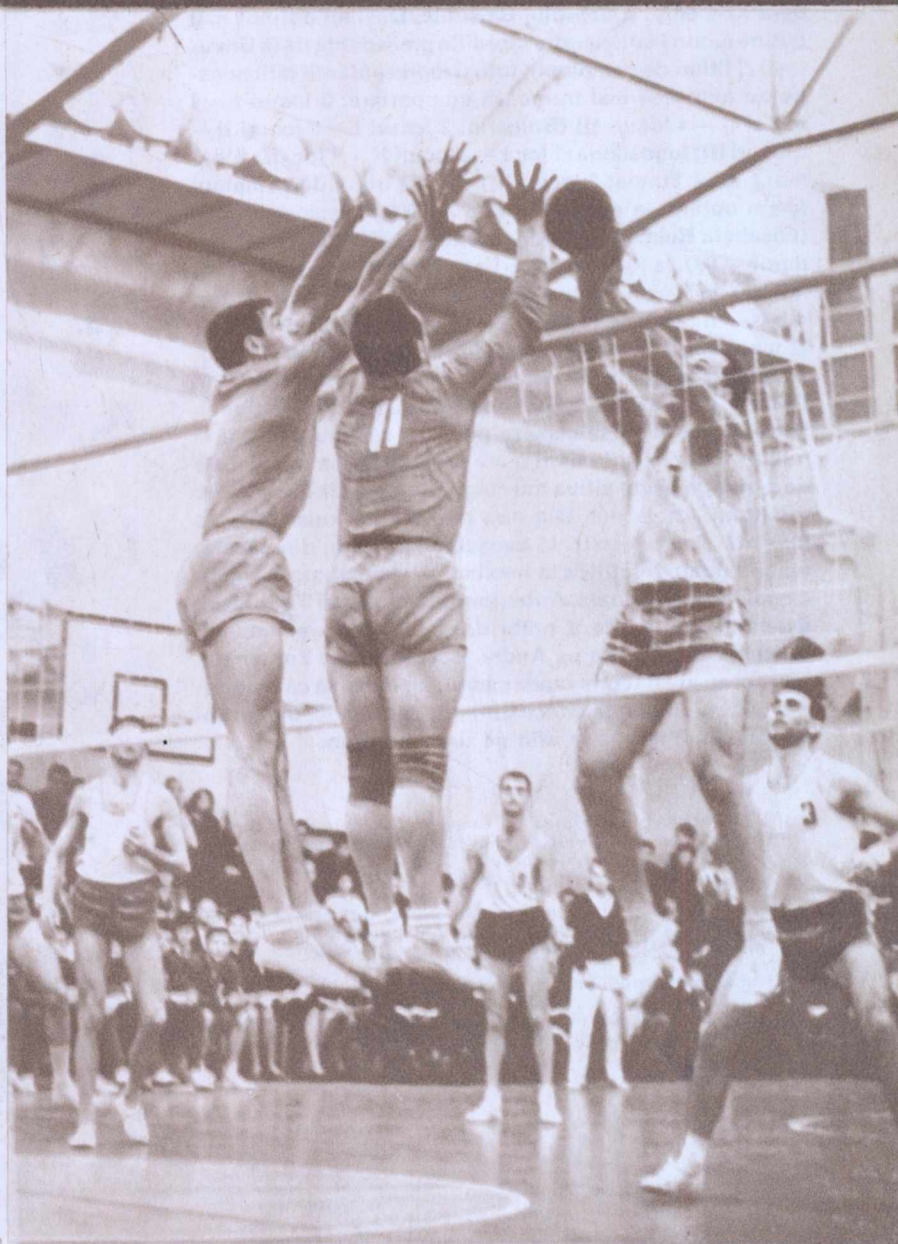
REPORTAJUL NOSTRU

PRINTRE STUDENȚII SPORTIVI DIN CLUJ

FOTBAL Echipe din categoria A: CRIȘUL—ORADEA

RUGBI FARUL trebuie să confirme!

VOLEI SUCCESE ROMÂNEȘTI DE PRESTIGIU ÎN C.C.E.

Anul acesta voleibaliștii români s-au întrecut pe ei înșiși: două formații bucureștene — DINAMO și RAPID — au ajuns până aproape de finalul competiției, trecând cu succes de primul tur al semifinalelor (la ora la care închidem editia, nu cunoaștem rezultatul jocului retur Dinamo Dukla). Vă prezentăm trei imagini de la cele dintâi meciuri ale semifinalelor. Sus, în stînga, Dinamo București — Dukla Kolin 3 0. Primind o pasă scurtă de la Cozonici (2), Derzei împinge mingea peste blocajul celor doi cehoslovaci. În dreapta, sus, Rapid București — T.S.K.A. Moscova 3 2. Blocajul Monzelevski — Cesnokov va fi depășit de abuneia inițiată de Plocon. În imaginea de jos — explozia de bucurie a rapidiștilor, după victoria de la Moscova.

ANUL XIX

CROSUL BALCANIC

Bilanț românesc

11 LOCURI I, II și III

La 10 aprilie, pe islazul din apropierea orașului bulgar Șumen (fost Kolarovgrad) s-au desfășurat întrecerile celei de-a XI-a ediții a Crosului Balcanic. Deși au obținut mai puține locuri I comparativ cu ediția precedentă de la București (5 titluri de campioni), totuși reprezentanții țării noastre au avut cea mai frumoasă comportare: 3 locuri I — 4 locuri II — 4 locuri III (Bulgaria: 3 locuri I — 0 locuri II — 2 locuri III; Iugoslavia: 1 loc I — 3 locuri II — 1 loc III; Albania: 1 loc I; Turcia: 2 locuri III). Cele 3 titluri de campioni le-am obținut la această ediție la 2 000 m senioare echipe (Elisabeta Bucur — II, Viorica Gabor — III, Elisabeta Teodorof — IV), la 10 000 m seniori individual (Nicolae Mustață), la 10 000 m seniori echipe (Nicolae Mustață — I, Andrei Barabaș — II, Zoltan Vamoș — V, Ovidiu Lupu — IX).

O mențiune se cuvine pentru juniorul Ion Dima (16 ani), depistat și pregătit de maestrul emerit al sportului Dinu Cristea. Cu toate că la Șumen a debutat ca internațional, Dima a izbutit să se claseze pe locul secund, la 4 000 m juniori. Specialiștii noștri îi întrevăd lui Dima mari șanse de a ajunge peste câțiva ani «cap de afiș» în întrecerile de semifond de la noi. Din nou ne-a impresionat Nicolae Mustață. Are o rezistență deosebită, pe care, din păcate, nu și-o poate fructifica la maximum, intrucit are o insuficiență forță în picioare. Antrenorului său, Mihai Tintorescu, îi revine sarcina de a grăbi descoperirea... remediei. În ceea ce-i privește pe Andrei Barabaș și pe Zoltan Vamoș, ei au atestat prin randamentul lor în cursă că pregătirile pentru viitoarele concursuri internaționale, îndeosebi pentru «europene», se află pe un drum bun.

IN FOTOGRAFII:

1. Secvență din ultima probă a Crosului Balcanic de la Șumen — 10 000 m seniori. În frunte se află Vamoș, care a fost un adevărat strateg, nepermițându-le turcului Dalkilik și iugoslavilor Cerivan și Vazici să-și impună tactica.

2. Echipa română de seniori, campioană. Sus, de la stînga: Andrei Barabaș, Nicolae Mustață, Ovidiu Lupu, Zoltan Vamoș. Jos, antrenorii: Mihai Tintorescu și Gheorghe Rugină.

3. Ion Dima pe podiumul de la Șumen.

4. Premiere la 2 000 m senioare: Elisabeta Bucur (II), Kipra Danailova (Bulgaria — I), Viorica Gabor (III).

5. După victorie, Tintorescu îl îmbrățișează pe Mustață.

Fotoreportaj de
HORIA CRISTEA

SPORTIVI DE IERI ȘI DE AZI

O viață închinată ringului

CONSTANTIN NOUR. Iată un nume cu o rezonanță deosebită în boxul românesc. Cei mai tineri iubitori ai «careului magic» îl cunosc doar ca antrenor. Într-adevăr, trebuie să numeri destule primăveri pentru a te putea lăuda că l-ai văzut lupțind pe Nour. Și totuși, cine oare dintre cei care și-au pus măcar o singură dată mânușile în lăini, sau doar au asistat la meciurile de box, nu-l cunoaște pe maestrul Nour? Dar cum o fi început el boxul? Ce meciuri mari a susținut? Cum de a reușit să acumuleze atâtea cunoștințe? Iată câteva întrebări la care ne-a răspuns chiar antrenorul emerit Constantin Nour.

În colțul ringului antrenorul Nour își îndrumă elevul.

«Am făcut cunoștință cu boxul în urmă de vreo 50 de ani, într-o sală de cinematograf. Se rula un film în care eroul era un tânăr boxer care își învingea toți adversarii. Doream să devin tot atât de puternic și de agil ca și el, pentru a mă putea răfui cu toți copiii de pe strada mea, care profitau de faptul că eram mic și slab și-mi dădeau porcele nestinjenții de nimeni. Aveam 11 ani. Văzusem în film că eroul meu se pregătea trăgând zeci și sute de pumni unei mingi de cauciuc. Mi-am confecționat și eu ceva asemănător dintr-o căciulă veche, pe care, după ce am umplut-o și am înfășurat-o într-o cameră de automobil, am legat-o de grinda unui șopron din curtea unchiului meu, la care locuiam. (Pentru un tânăr din zilele noastre treaba ar fi mult mai simplă. S-ar prezenta la una dintre numeroasele secții de box existente pe lângă cluburi și asociații sportive și totul, în continuare, ar depinde numai de el. Îl trebuie doar curaj și pasiune pentru acest sport cu adevărat bărbătesc. Echipament și antrenori pricepuți li stau la dispoziție).

Eu mi-am început antrenamentele singur, bătând zdreavăn căciula pînă nu-mi mai simteam brațele. Mai tirziu, am dat peste o carte de box scrisă de Robert Eudeline, managerul lui Eugen Crișu, celebrul campion al lumii de pe vremea aceea. Era scrisă în franceză. Cu puținele mele cunoștințe acumulate în trei clase de liceu și mai ales cu ajutorul unui dicționar, am reușit să o... înving la puncte. După un meci de 30 de zile. Primele lovituri și jocul de picioare le-am învățat în fața oglinzii. Deși mă antrenam pe furie, într-o zi unchiul m-a surprins și, foarte deceptat de preocupările mele, mi-a spus: «Nu-i de tine boxul... Ești prea firav...» Totuși, nu m-am descurajat. Dimpotrivă. Făceam totul pentru box. Eram nelipsit de la galele care se organizeau pe vremea aceea la Arenele Romane și îmi făcusem un idol din Costa Magna, un boxer italian care colindase toată lumea și se stabilise la noi.

Am boxat pentru prima dată pe un ring, din întâmplare. Pe locul unde azi se află vechiul circ de stat exista un teren de sport, pe care era montat și un ring. Aici luptau îndeosebi începătorii, supravegheați de un... antrenor. Când era o gală, lumea se aduna ca la urs și privea la cei doi combatanți. Eu eram nelipsit de la astfel de manifestații. Așa se face că într-o zi, unul dintre boxerii cărui nu-i venise adversarul a lansat o provocare în public: «Cine vrea să se bată, să poartească!» Mi-am făcut loc prin mulțime, urmărit de priviri compătimitoare. Adversarul meu era un tânăr bine făcut, mult mai voinic decît mine. Mi-au pus mânușile și meciul a început. M-am uitat la figura adversarului meu și mi-am adus aminte de... căciula mea de antrenament. Am tras o serie și... stupefat. Partenerul meu era K.O.! Printre cei care m-au felicitat atunci pentru victorie a fost și Alfred Puggi. Era un bun antrenor. Eu îl cunoșteam de la galele desfășurate la Arenele Romane. Prin el aveam să ajung să mă antrenez în sala «Tirul». Pentru a putea plăti taxa de înscriere, am vindut o pereche de pantaloni ai unchiului meu. În această sală l-am cunoscut pe antrenorul emerit de azi Ștefan Patrescu, cel mai bun halterofil de pe vremea aceea, pe luptătorul Jean Chirtoș, pe boxerul Dumitru Teică și alți sportivi ai timpului. Mă antrenau Petre Alexandrescu, un virtuos al lăcășilor la mînuși, de la care am învățat multe lucruri bune.

Prin 1922, în goană după un serviciu, am ajuns la Galați. Găsisem un post de practicanț într-un birou. Munceam mult. Uneori 10-12 ore pe zi. Totuși, găseam timp și pentru box.

Mă antrenam cu ambiție. Într-un timp foarte scurt am reușit să-i înving pe cei mai buni boxerii gălățeni și, în 1923, am devenit chiar antrenor. La Galați am boxat pentru prima dată într-un meci de 10 reprize, întrecîndu-l la puncte pe pugilistul străin Goffres Lington. Au urmat alte victorii în fața unor buni boxerii de pe vremea aceea: Luigi Gaspar, Bonta Trauk, Gheza Lantos, Arabian, Dendrianoș.a. În anul 1924 am fost solicitat ca antrenor la Constanța. Un an mai tirziu, cîștigînd campionatul regional, am venit la București pentru campionatul național. Neexistînd pe vremea aceea o federație de box a profesioniștilor, am boxat ca amator și am cîștigat titlul la «semimijlocie». Era o bună carte de vizită pentru mine. După o serie de victorii în fața unor boxerii cu «nume» — Lărgeanu, Gheorghiu, Umberto Lanca, Pedro Alfio — am scăpat pentru o perioadă de grija mesei de a doua zi. În 1926, însă, Dumitru Teică mi-a administrat o bătaie pe care n-am s-o uit nici o dată. Această înfrîngere a redus din nou vanitățile mele și așa destul de modeste. Plăteam scump faptul că după frumoasa serie de victorii m-am lăsat strins în brațe de îngîmfare și comoditate. M-am pus pe muncă și un an mai tirziu am luptat din nou cu Teică. Meciul conta pentru titlul de campion la toate categoriile și a atras la fostul circ Sidoli o mulțime nemăslinilită pînă atunci la galele noastre de box. De data aceasta am învins eu, și încă înainte de limită. Am crezut atunci că mă voi putea afirma, prin mine însumi și pe ringurile străine. Așa se face că împreună cu confratele meu Jim Călinescu m-am imbarcat clandestin pe un vapor și am ajuns la Londra. Am încercat de două ori acest lucru: în 1925 și în 1927. De fiecare dată însă m-am întors deceptat. Porțile ringului internațional, la care băteam, nu se deschideau pentru mine. În jurul ringului profesionist se învîneau afaceri nu tocmai curate, pe care eu nu le-am putut accepta nici o dată. Același lucru l-am întîlnit și la Paris, în 1930. Dacă am admirat pe ringurile străine virtuozii ai sportului cu mînuși ca Marcel Thil, Valentin Angelman, Young Stribling, Francisc Fied ș.a., am căpătat însă și un dezgust pentru boxul profesionist.

Din 1932 m-am dedicat exclusiv profesiei de antrenor. Sint mulțumit că am izbutit să contribuie la ridicarea unor sportivi care au făcut cinste școlii românești de box.

...Peste doi ani voi sărbători două decenii de cînd sint antrenor la clubul Dinamo. Secția de box a clubului, sportivii care s-au ridicat aici în cei aproape 20 de ani, printre care se numără campionul olimpic Nicolae Linca, campionii naționali Dumitru Ciobotaru, Ilie Dragnea, Constantin Gheorghiu, Iosif Mihalic, Ion Monea și mulți alții sint mîndria mea. Ei reprezintă răsplata adevărată a pasiunii cu care am iubit boxul.

Regimul democrat-popular m-a răsplătit din plin pentru munca mea, care în ultimii 20 de ani mi-a adus satisfacții pe care nu le-am putut cunoaște în tinerețe. Astăzi, toți tinerii care vor să practice boxul sau ori care alt sport au la dispoziție condiții pe care tînrul Nour nici nu le-ar fi putut visa în noaptea cînd adormea obosit după chinul încercat în fața... căciului sale de antrenament.

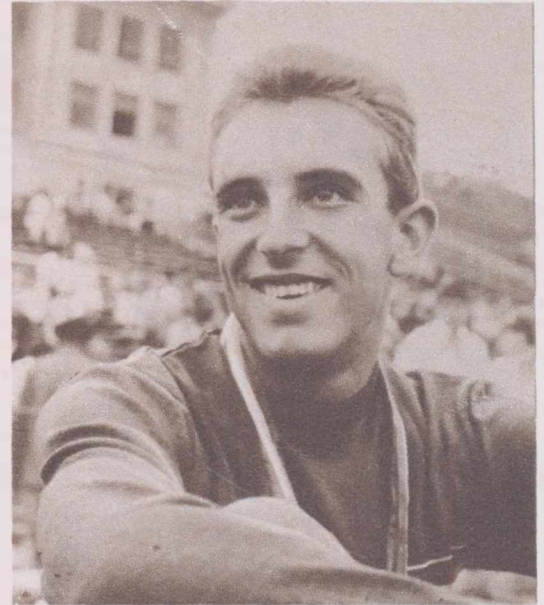
Iată de ce, la cea de a 45-a aniversare a partidului, gîndul se îndreaptă cu recunoștință spre uniștea forță care a făurit viața nouă pe care o trăim —

CONSTANTIN NOUR
— antrenor emerit —

Sînt pregătit pentru noi recorduri

După înapolerea mea de la Dortmund, unde am participat la primul criteriu european athletic de sală și unde am realizat 16,43 m (n.r. cea mai bună performanță a continentului nostru la proba de triplussalt; recordul european și, totodată, mondial în aer liber aparține din 1980 polonezului Jozef Schmidt — 17,03 m), am fost întrecut de prieteni și de cunoscuți dacă succesul meu de acolo reprezintă un apogeu sau doar un început. Desigur, acei 16,43 m a avut darul să surprindă pe mulți, întrucîtva chiar și pe mine, deoarece îl realizasem la primul meu concurs internațional de sală și aveam un plus de 15 centimetri față de recordul românesc în aer liber, pe care l-am stabilit în 1964. După Olimpiadă, unde m-am clasat pe al cincilea loc — 16,23, anul 1965 mi-a adus o singură performanță de peste 16 metri — 16,13. S-a crezut — în necunoștință de cauză — că la Tokio și, în general, în 1964, am dat tot ce am putut, după care mi-am început tristul drum al declinului. Realitatea a fost cu totul alta. Îmbolnăvindu-mă, mi-am întrerupt vremelnic ascensiunea. Acum sint perfect restabilit.

Atletismul, care m-a atras încă din copilărie, mai mult chiar decît balonul rotund, am început să-l învăț la «Tînrul Dinamovist». Am terminat liceul și am devenit student. În 1961, la o săptămînă după ce mi-am luat examenul de stat

de inginer constructor hidrotehnician, am reușit un 15,40 m și am primit titlul de maestru al sportului. În 1963, dată pînă la care nu aveam nici un titlu de campion, nici măcar la juniori, ajung recordman național: 16,13 m. În 1964 urc pînă la 16,28 m. Am avut o ascensiune rapidă, fără să fiu însă un «copil minune». Această ascensiune a fost rodul pregătirii. Antrenorul meu din ultimii patru ani, profesorul Elias Baruch, în urma numeroaselor probe de control, și-a dat seama că punctul meu forte este... forța, forța picioarelor. L-a preocupat, în consecință, să-mi dezvolte neconștient această calitate, urmărind, totodată, să-mi însușesc o tehnică cît mai exactă. Forța și tehnica trebuiau să compenseze lipsa vitezei de alergare (Jozef Schmidt parcurge 100 m plat în 10,4, iar eu în 11,0). O altă metodă pe care a folosit-o antrenorul meu se referă la cumpătare și la discernămint. De multe ori am avut... neînțelegeri cu el. Nu mă săturam sărînd, iar el abia-abia reușea să mă potolească, spunîndu-mi: «Să faci nu ceea ce îți place, ci ceea ce trebuie, de pildă haltere!». În timpul lernii am lucrat foarte puțin «specific». La Dortmund anturajul (numai săritorii de triplu de prima mînă) și o pistă excelentă (de lemn, cu care făceam cunoștință abia atunci) au prilejuit o nouă afirmare a posibilităților mele, au confirmat corectitudinea pregătirii. (N.R. Sint puține cazurile cînd performanțele de sală le depășesc pe cele din aer liber). Recordul meu european de sală, — de care sint nespus de fericit: primul român care-și înscrie numele pe tabela atletismului european la capitolul recorduri, fie ele chiar de sală — îmi deschide noi perspective de viitor. Sezonul în aer liber, condițiile de concurs pe care le sper mai bune decît în anii trecuți, întîlnirile cu cei mai redutabili reprezentanți ai triplussaltului din străinătate îmi vor prilejui — cred — în acest an noi performanțe de valoare.

Așa cum am mai spus, nu sint un «copil minune». Realizările mele le datorez condițiilor minunate care li sint asigurate sportului în România socialistă, pregătirii științifice care este conformă cu ceea ce stă la baza tuturor înfăptuirilor din patria noastră în toate domeniile de activitate. De la cei mai vîrstnici am aflat că pe vremuri participarea la o competiție internațională, la o Olimpiadă, era nespus de grea, neexistînd condiții materiale pentru sport. În drum spre Tokio mă gîndeam la acest lucru. Acum reflectez la Campionatele Europene. Aș dori din suflet să mă înapoiez și de la Budapesta cu un succes, ca un nou omagiu adus patriei mele dragi

Ing. ȘERBAN CIOCINĂ
— maestru al sportului —

Dialoguri cu producătorii de sonde de la Ploiești

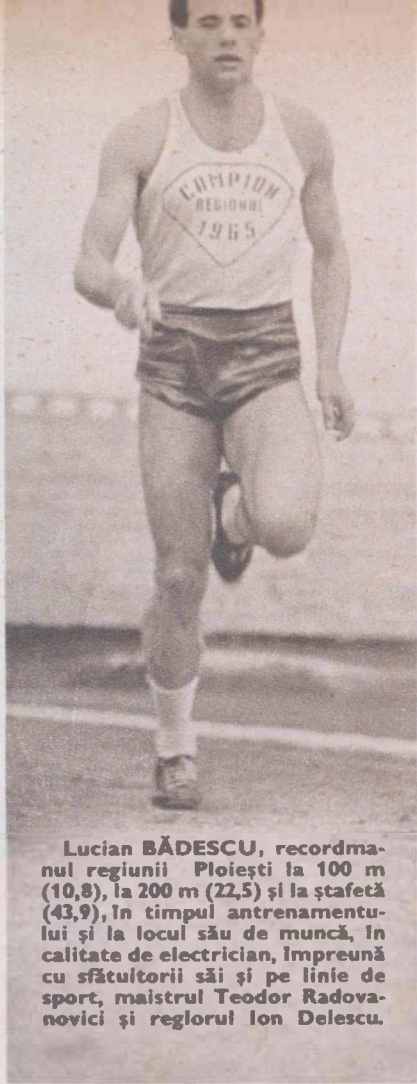

Fotoreporterul nostru, Teodor Roibu, a înregistrat pe peliculă acest moment din antrenamentul fotbalistilor clubului «Prahova Uzina 1 Mai Ploiesti» (antrenor — Victor Panovschi). Printre jucători se află și maestrul sportului Ion Neacsu (x) — (la locul său de muncă, fostul titular al echipei Petrolul, îndeplinește funcția de reglor la sectorul de călire la înaltă frecvență).

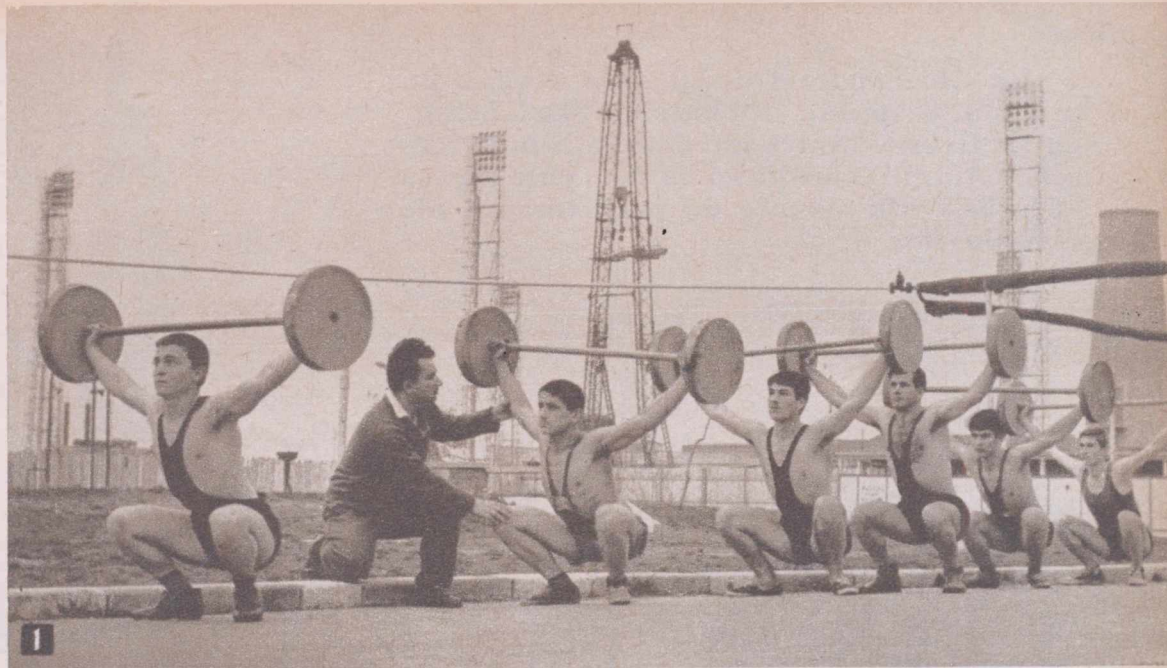
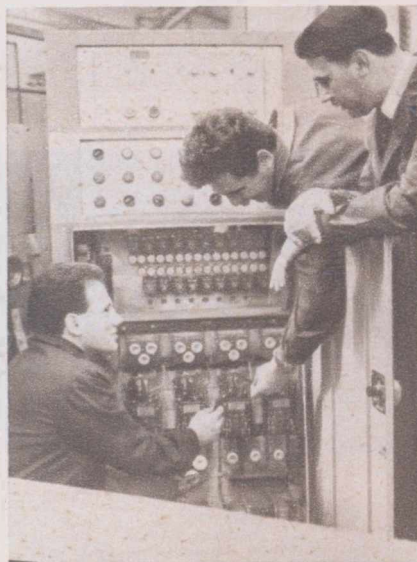
N

— Aici nu-mi schitez bine titlul reportajului, și o voce:
— Reporter la revista...?
— Da! La revista *SPORT*. Caut sportivi, aici, printre producătorii de sonde de la Ploiești. Să-mi vorbească despre performanțele lor...
— Aici, la noi, la Uzina 1 Mai, cam toată lumea realizează performanțe. Cu toții am devenit medaliați cu aur acum doi ani!
— La Tokio?
— Nu, mai aproape. La Leipzig.
— La ce disciplină?
— La «3 DH 200»!
— Felicitări! Cu cine am cîntea?
— Mă numesc Ioan Rădoi. Sînt inginer. Șeful atelierului III montaj. În tinerete am făcut mult sport. Mă ajuta înainte de examene, la Politehnică, mai bine decît cafeaua neagră. Fac și acum, la... bătrînețe, la, hai să zic, în jur de 40. Mă ajută la...

— ...Realizarea optimă a montajelor...
— ...A utilajelor de foraj. «4 DH 315» — de pildă — a reușit o performanță apreciabilă. Sapa cu role a întrecut în... adîncime înălțimea de 7 000 de metri. Aproape Everest!
— *Apropo de Everest. Să vorbim ceva și despre sport, despre alpinism!*
— Păcat că nu este aici inginerul Guțanu. I-ar face multă plăcere să-și povestească isprăvile de cățărător. Dar, în sfîrșit, nu e, nu e. Iată-l însă pe secretarul clubului nostru sportiv...
— Mă numesc Petre Mănescu și sînt secretarul clubului sportiv «Prahova Uzina 1 Mai Ploiești». Clubul nostru a fost creat acum un an. El cuprinde peste 7 000 de membri ai U.C.F.S. care fac... cură de sport în cadrul celor 26 de asociații sportive. La Spartachiada de vară, aproape 6 000 de producători de sonde au figurat pe foile de arbitraj la atletism, gimnastică, natație, ciclism, popice, handbal, tir, haltere, trîntă, fotbal, volei. La Spartachiada de iarnă, poate și din cauza frigului, mai

Lucian BĂDESCU, recordmanul regiunii Ploiești la 100 m (10,8), la 200 m (22,5) și la ștafetă (43,9), în timpul antrenamentului și la locul său de muncă, în calitate de electrician, împreună cu sfătătorii săi și pe linie de sport, maestrul Teodor Radovanovici și reglorul Ion Delescu.

1) Antrenorul Alexandru Cristea întreveade halterofilii lor săi performanțe cel puțin la nivelul celei realizate de Gheorghe Nae (primul din stînga, locul II la campionatele republicane de juniori).

2) La «greco-romane» prahovenii activează în categoria B, iar la «libere» în prima categorie a țării. În 1965 cei de la «libere» au cucerit un titlu național de juniori la categoria de 85 kg (Marian Turcu) și două locuri II, tot la juniori, la 57 kg (Nicolae Popescu) și la 63 kg (Alexandru Iordache). În fotografie, exersarea unui procedeu de atac, sub supravegherea antrenorului Gheorghe Tătaru (cu spatele — Marcel Popa; cu fața — Marian Turcu).

3) Simultan de șah la 31 de mese dat de ing. Paul Diaconescu (maestru al sportului și arbitru internațional de șah) și Constantin Tudor (sportiv de categoria I).

puțin cu aproape o mie. La campionatul asociației, cifrele nu sînt încă bine conturate, deoarece abia acum dăm... asaltul pentru finisarea complexului nostru sportiv în aer liber, care la vară — cred că nu exagerez — va putea găzdui și întreceri internaționale. Dar, deocamdată, știți, sîntem un club tînăr.

— *Cîți maestri ai sportului aveți?*

— Foarte puțini! Numai doi. Pe reglorul Ion Neacșu — fotbalist și pe inginerul Paul Diaconescu — șahist. Ar mai putea deveni maestrul al sportului și Lucian Bădescu — atlet. El este electrician. Anul trecut a alergat de două ori «suta» în 10,8. Este component al lotului republican. Dar, fiind și electrician și elev în ultima clasă a liceului seral, și numai cu note de premiant, el vrea să devină inginer electrotehnic. La Ploiești încă nu-i putem satisface dorința. Dar Bădescu, dacă va reuși 10,5 — norma de maestru al sportului, chiar student fiind va spune că el a învățat măiestria în electricitate și în atletism la Ploiești, la Uzina 1 Mai.

Avem, în cadrul clubului, trei secții de performanță: atletism, box și lupte. Majoritatea componentilor acestor secții sînt tineri, ca și Lucian Bădescu. Ei provin din rîndurile muncitorilor care au învățat paralel cu construirea utilajelor de foraj să aspire și la performanțe înalte sportive.

— *Vă rog să-mi dați cîteva cifre!*

— În afara celor 2 maestri ai sportului, 20 au clasificarea de categoria I, 37 au categoria a II-a, 83 — categoria a III-a, iar 38 au categoria juniori.

— *Ce elemente de perspectivă aveți?*

— Merită să fie amintiți luptătorii Vasile Sandu, Marian Turcu, Constantin Gheorghe. Fiecare din ei este cu gîndul la Jocurile Olimpice din Mexic. Au traversat ele, sondele, Atlanticul. Să nu reușească ei? Să reușească! Le-o dorim din tot sufletul!

H. C.

La Cluj, sportul de masă a devenit cu atît mai răsîndit în rîndurile studenților, cu cît fiecare dintre participanții la diversele acțiuni îl consideră ca pe o cale sigură spre una din secțiile de performanță ale clubului lor drag.

IN FOTOGRAFIE, studenții participînd la un cros organizat în parcul sportiv Victor Babes.

In frumosul parc sportiv
al studenților clujeni

Sulițașii lectorului Vasile Pop.

Am făcut o vizită la complexul sportiv «Victor Babeș» din Cluj. Adevărată perlă oferită tinerețului studios din orașul de la poalele Feleacului. Trei terenuri de fotbal, o pistă de atletism, un teren de baschet, un bazin de înot de 50 m, poligon de tir, sală de atletism de 70 m, două terenuri de volei, opt de tenis de cîmp etc. etc. stau la dispoziția studenților și studenților care-și petrec aici minunate clipe de recreație și sport. Amplasat într-un decor de o reală frumusețe, cu arbori decorativi și peluze de flori, cu alei largi și bine întreținute, parcul sportiv «Victor Babeș» este pepiniera a numeroase promoții de sportivi, de campioni și recordmani ai țării. În această privință, hronicul activității sportive a studenților clujeni cuprinde un material pe cît de bogat, pe atît de interesant.

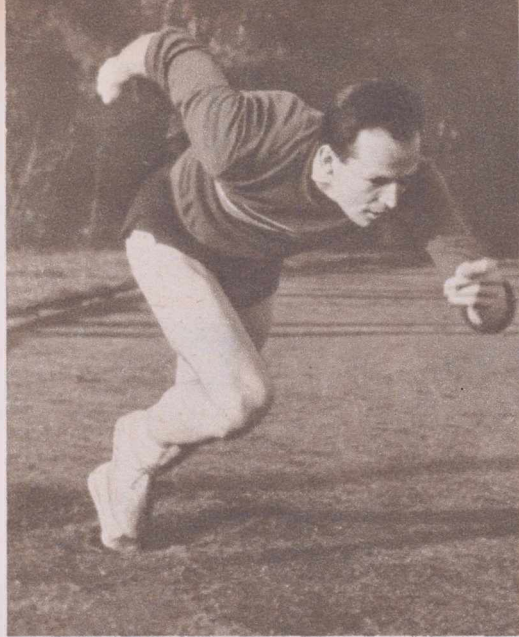
*

Călcăm pe prundișul așternut pe aleile parcului și nu știm unde să ne oprim mai întii pentru a urmări antrenamentele. Pe pista de atletism îl observăm de la distanță pe antrenorul Ion Arnăutu. Statura înaltă și părul cărunt ne-au ajutat să-l identificăm. În mînă ține un cronometru. Supraveghează antrenamentele atleților și atletoarelor din secție. Pe culoare, pașii răscolesc zgura roșie. Ne grăbim să-i vedem băieții și fetele la lucru. Ca să scurtăm drumul, părăsim aleea și intrăm pe o peluză de iarbă. Un strigăt de avertisment ne țintuiește însă locului. Tocmai la timp. O suliță venită din zbor se înfige vibrînd la numai cîtiva pași de noi. Apoi, o alta, și încă una. Cu privirea dăm ocol parcului. Din dreapta, dintr-un careu marcat de arbori, zece sulițași cu corpuri atletice sînt în plin antrenament. O voce ne face să ne întoarcem.

— Era să vă lovească. Mergeți mai bine pe lingă arbuștii de col. Mare lucru nu aruncă ei, dar este mai prudent.

— Cine sînt sulițașii?

— Studenții din grupa 732 de la Institutul pedagogic, facultatea de educație fizică. Au ambiția să fie selecționați în secția de atletism a clubului. Dar trebuie să mai muncească. Nicolae Costăianu și Augustin Folvari sînt cei mai buni. Au aruncări de 50 m...

Kurt Socol se... lanseaza.

Ana Beșuan: un zîmbet pentru cititorii revistei, înainte de start.

rea clubului, avînd ca secretar general pe subsemnatul. Da, da am fost secretarul general al acestui club timp de doi ani. Deci, vă vorbesc nu din auzite. La 16 mai 1938 băieții noștri au avut un joc de campionat cu Juventus, la București, pe terenul Unirea Tricolor din Obor. Mi-aduc aminte că după meci, «Gazeta sporturilor» menționa: «Jucătorii de la Universitatea s-au prezentat pe teren cu tricouri vechi, decolorate, rupte». Și așa a și fost. Mai mult chiar. La meciul despre care vorbesc, la o degajare, fundașul Jancovici a rămas fără o gheată. I s-a rupt. Abia după vreo 15 minute, cel în cauză a primit împrumut o pereche de ghețe și a putut continua jocul. Noi, ghețe de rezervă nu aveam. La un alt meci, Ripensia-Universitatea (7—1) din 20 martie

trecut printr-un mic impas, dar sperăm să-l depășim. Clujul trebuie să dea mai mult. De curînd, la primul concurs în aer liber, Ana Beșuan a mers 12,4 pe sută și sper că în actualul sezon să poată coborî sub 12. Kurt Socol a răspuns la toate normele de control mai bine decît în aceeași perioadă a anului trecut (46,78 m la disc, 13,47 m la greutate etc) și asta mă determină să sper într-o ameliorare a actualului record. În plus, avem și cîteva tinere speranțe. Gh. Rațiu, anul I la Drept, și Ladislau Tuca anul III Farmacie au sărit 1,90 m. Florin Purghel, anul II Medicină, are un 1:58,6 pe 800 m, Coloman Antal, elev, a realizat 11,1 pe 100 m și 22,7 pe 200 m. Și mai sînt și alții, despre care — fără îndoială — are să se vorbească. Și nu peste mult timp...

Antrenament al echipei de handbal a Universității. Șutează Rodica Floroianu.

— Sînteți antrenorul lor?

— Antrenorul lor este Vasile Pop. Eu mă numesc Cornel Gaspar. Sînt consilier jurist la Direcția regională C.F.R., vechi susținător al sportului studentesc clujean. Cînd am timp liber, îmi place să vin să-i văd pe băieții cum se antrenează. Ce vreți? Slăbiciune din tinerețe...

Cu Cornel Gaspar am stat de vorbă aproape o oră. Era entuziasmat de condițiile ce le sînt oferite astăzi studenților pentru a se delecta (termenul îi aparține) în întreceri sportive. Și, ca să ne convingă, a ținut să ne relateze: «Zilele frumoase ale Clubului sportiv clujean au fost deseori întinse în trecut de norii lipsurilor și ai privațiilor de tot felul, care au afectat nu numai clubul propriu-zis, dar și pe sportivii lui. Prin anul 1937, încasările de la meciuri scădeau continuu și alarmant, iar puținele venituri care se realizau totuși erau poprite de către creditorii ce posedau titluri executorii împotriva clubului. În fața acestei situații, în anul 1938 a luat ființă un cerc de sprijin al studenților sportivi, care, la scurt interval de la înființare, a preluat conduce-

1938, nu am avut bani să ne întoarcem din Timișoara la Cluj. Cînd, după meci, ne-am prezentat la organizatori pentru a primi cota parte din încasări am constatat că banii fuseseră popriți de către federație pentru acoperirea datoriilor. Am fost nevoiți să colindăm întreaga Timișoară pentru a împrumuta banii necesari întoarcerii».

Neobosit, antrenorul Ion Arnăutu continua să cronometreze alergările elevilor lui. Concentrarea și atenția cu care-și urmărea atleții ne-au impus să nu-l deranjăm. Ana Beșuan și Kurt Socol erau și ei la datorie. Socol, student în anul IV la I.C.F., la cursurile fără frecvență, deține recordul țării la decatlon cu 7433 puncte realizate anul trecut, iar Ana Beșuan, studentă în anul II la Facultatea de drept, este recordmană de junioare la 100 m cu 12,1 sec. și dublă campioană universitară 1965 (100 și 200 m).

În sfîrșit, îl vedem pe Arnăutu închizîndu-și caietul.

— Aveți mulți atleți în secție...

— Cantitativ nu mă plîng, calitativ însă... Am

Pe terenul de baschet, studenți din anul II Medicină se pregăteau pentru disputele campionatului universitar. Cîteva dintre ele au reale aptitudini. O precizie la coș care lasă să se întrevadă că au toate șansele să intre în vederile selecționeților pentru prima echipă de baschet a clubului. De altfel, echipele divizionare de baschet, fete și băieți — cu rezultate meritorii în campionat — le-am văzut antrenîndu-se cu o seară înainte, la sală. În echipa de baschet, maestrul sportului Horia Demian este preparator chimist, Emeric Vizi, absolvent al facultății din anul 1960 — profesor de matematică, Matei Ruhrig — inginer agronom, Mircea Ionescu, căpitanul echipei — medic, Adrian Bogdan — inginer.

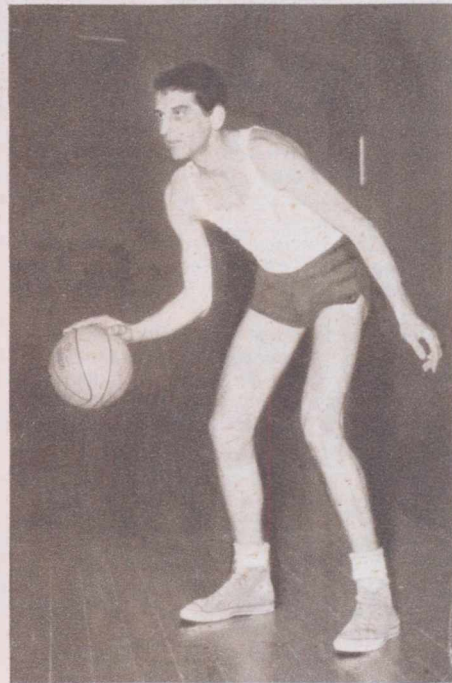
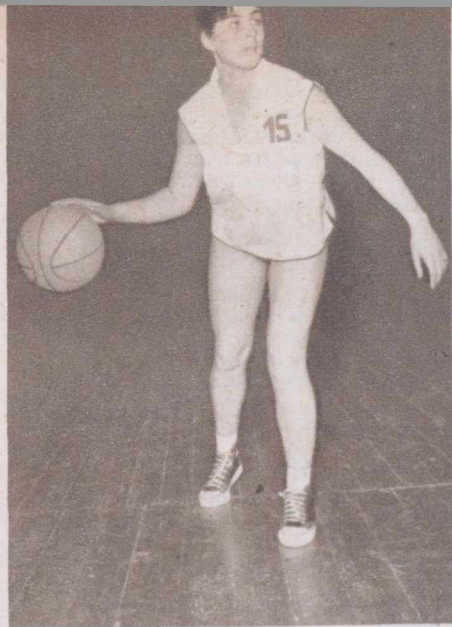
Prăjiniști depistați în întrecerile sportive de masă, în prezent membri ai secției de atletism a clubului. De la stînga la dreapta: Florin Coman, Trăian Bocu, Mircea Motoc, Gheorghe Kiss, Dan Dumitrescu și Mircea Dumitrescu, antrenor, fost campion al țării la prăjină.

Echipele de baschet — fete și băieți — ale Universității Cluj. De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Vasile Geleriu (antrenorul echipei de fete), Matei Ruhrig, Alexandru Geomoleanu, Iosif Kun, Aurel Prie, Nicolae Dăianu, Horia Demian (și în fotografia de jos, dreapta, conducînd balonul), Adrian Bogdan, Emeric Vizi, Alexandru Balint, Voicu Moldovan, Mircea Bugnariu (antrenorul echipei de băieți).

Rîndul de jos: Maura Popa, Marcela Topor, Carmen Brițchi, Ildico Horvat, Ana Marton, Suzana Kiss, Marilena Lazăr, Doina Rizescu (și în fotografia de sus, dreapta, conducînd balonul), Magdalena Wagner, Iuliana Sereș, Olimpia Păcuraru.

Și totuși, cu toții continuă să activeze în formație, și nu fără succes. În plus, deși sînt antrenați de Mircea Bugnariu, fostul lor coleg de echipă, îi dau ascultarea cuvenită, jucătorii amintiți fiind exemple de comportare pentru colegii mai tineri. La echipa fetelor (formația de baschet fete a Universității obținuse pînă la data vizitei noastre cinci victorii consecutive în campionat, dintre care trei în deplasare), Camen Brițchi — studentă în anul I Matematică și Marilena Lazăr — anul V Stomatologie — au obținut la examenele ultimei sesiuni media generală 9,50, iar Maura Popa — anul V Chimie — și Magdalena Wagner — anul

III Stomatologie — media generală 8,50. Fruntașe la învățătură sînt și celelalte fete.

Trecem prin dreptul terenurilor de tenis. Singurele din întregul parc în care domnește liniștea. Tenismanii clubului studentesc se antrenează pe alte șase terenuri de lângă stadionul mare. Păcat că nu sînt folosite și acestea opt din parc. S-ar putea, eventual, ca patru dintre ele să fie reamenajate, dîndu-li-se o altă întrebuințare. De exemplu s-ar putea realiza două terenuri de handbal. Ar fi, desigur, cu mult mai solicitate de către studenți.

Jucătorii de tenis ai Universității au obținut și ei rezultate remarcabile. Iar cei mai mulți dintre membrii secției sînt încă juniori. Agneta Khun, elevă în clasa a X-a, este campioană republicană de junioare, iar colega ei de echipă, Vera Rado, a obținut locul II la același campionat, ediția 1965. În campionatul republican pe echipe, ediția 1965, formația de tenis a studenților clujeni a depășit echipele Mureșul Tg. Mureș, U.T. Arad, Știința București, Electrica Timișoara, I.T. Oradea și s-a clasat pe locul V (Steagul roșu Brașov a întrecut-o cu 9-8, iar Progresul București cu 10-7).

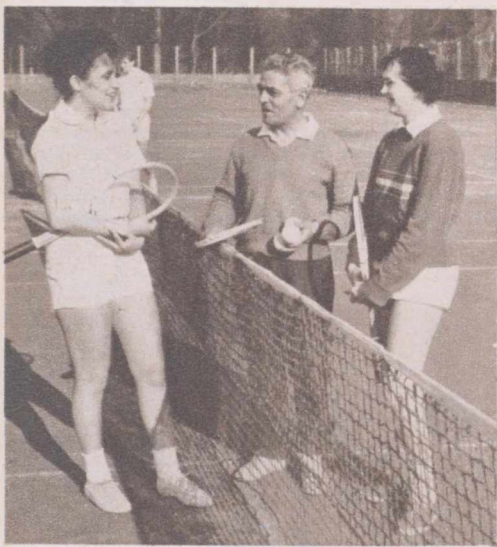
În parc a început să se aștearnă liniștea. Ultimele grupuri de băieți și fete părăsesc frumosul complex sportiv cu o voioșie explicabilă. Studen-

ții Clujului au îndrăgit sportul. Și l-au făcut prieten. Apelul redactat și răspîndit printre studenți încă în anul 1931 de către ilustrul profesor dr. Iuliu Hațieganu a fost înțeles și amplificat la proporții de masă, în zilele noastre.

«...STUDENȚII... PUTERILE NU SE OTELESC ÎN PLIMBĂRI PE «CORSO», NICI PRIN ASISTENȚA LA SPECTACOLE ZGOMOTOASE, CI PRINTR-O PARTICIPARE CONȘTIENȚĂ LA EDUCAȚIA FIZICĂ.

ÎNSCRIEȚI-VĂ VOLUNTAR ÎN ACEASTĂ DISCIPLINĂ, OFERINDU-VĂ FORȚELE BIOLOGICE PENTRU ÎNFLORIREA ȚĂRII NOASTRE SCUMPE».

G. ȘTEFĂNESCU
Foto: A. NEAGU

În fotografia de sus: antrenorul Anton Tănăsescu cu două dintre talentatele sale eleve — Agneta Khun (dreapta) și Vera Rado. Jos: toate terenurile de tenis sînt ocupate. Se antrenează elevii secției de tenis.

RĂȘINĂRENII:

„Avem și noi polisportivi!”

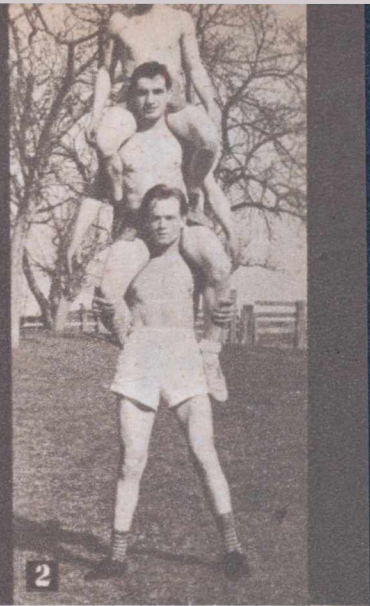

1. Boxerii. De la stînga spre dreapta: Gheorghe Stanciu, Petru Tara, Ioan Bolotă, Nicolae Bolotă, Petru Trăistaru, Vasile Dragoș.

2. Fotografie «pe înalt»: voinicii. De jos în sus: Gheorghe Stanciu, Ioan Bolotă, Nicolae Bolotă.

3. Cot la cot: Gheorghe Stanciu și Petru Trăistaru.

4. Se întrec «trîntasi»: Gheorghe Stanciu și Ioan Bolotă.

Rășinari. O comună cu cîteva mii de fumuri, un ultim popas al turiștilor care pleacă din Sibiu, înainte de a începe urcușul pe serpentine, către cea mai înaltă stațiune climaterică din țară, Păltiniș (1 250 m).

Rășinari. O comună prezentă pe harta culturii românești ca loc de naștere al poetului Octavian Goga.

Rășinari. O comună vestită în Europa pentru covoarele sale din lîna de aur a oilor țurcane.

Rășinari. O comună cunoscută nu numai în raionul Sibiu, ci și în întreaga regiune Brașov, pentru activitatea sportivă din ultimii ani...

...Asociația sportivă «Păltiniș-Rășinari» a văzut lumina zilei în 1950. Avea 30 de membri și o secție de fotbal. După șase ani numărul membrilor ajunge la 13! În 1957 se... reconstituie: adică vede pentru a doua oară lumina zilei. La ora actuală asociația cuprinde 310 membri, dintre care 132 de fete...

— Cum a reușit sportul să se dezvolte, aici, în această comună de munte?

Îmi răspunde profesorul Virgil Ionescu, președintele asociației sportive:

— Se întâmplă acum vreun deceniu. Mai mulți prieteni ne aflăm «la o bere», așa, ca să treacă vremea. Și, dintr-una în alta, iacă ajungem să vorbim și despre sport. «Mai mare ocara, sîntem tineri și ne pierdem timpul în crîsmă. Hai să facem mai bine sport. Sîntem destui și avem putere!». Și cum cu ambiția nu te poți juca, ne-am pus pe treabă. După cîteva luni de pregătire înscrim două echipe de handbal în 11 — una de băieți, alta de fete — în campionatul raional. Primele echipe de hand-

bal din raionul Sibiu, alcătuite din... ciobani și ciobănițe, așa cum le place rășinărenilor să se numească. Ulterior, am reprofilat și noi handbalul, reducînd schema de la 11 la 7. Fetele sînt azi primele în raion, iar băieții ocupă locul secund. Dar rășinărenii nu s-au mulțumit numai cu handbalul, pentru că... pofta vine mîncînd. Asociația noastră mai are și secții de schi, de box și trîntă, de popice, de tir. În ceea ce privește fotbalul, pentru că ne-a făcut niște necazuri, am luat-o cu el de la început, adică de la prima treaptă — centrul de inițiere. Dacă «bătrîni» nu au înțeles să fie disciplinați...

— Fii atent, mai am cîteva rînduri. Așadar, nu o lungi cu vorba!

— Anul trecut, în Cupa Agriculturii, rășinărenii au primit Cupa pentru locul I pe regiune, pe discipline. La Spartachiada de iarnă au participat 700 de rășinăreni, dintre care 240 de fete. Pe plan... local organizăm anual Cupa pionierilor și școlariilor. Și, acum, în încheiere, trebuie să amintesc de baza noastră materială. Avem un teren de handbal și de volei, realizat prin muncă voluntară, avem materiale și echipamente sportive în valoare de zeci de mii de lei. Avem, în continuare, ambiție. Din toate astea vom reuși, poate, într-un viitor apropiat să ne întrecem de la egal la egal chiar cu Sibiu. Sportul la noi, în Rășinari, a renăscut nu din... propria cenușă, ci din marile rezerve de tinerete, de talent, de putere, de ambiție, de convingerea că întrecerile sportive (și nu fuga de ele) te fac să te simți bine...

Rășinari. O comună în care sportul înflorăște din an în an ca prunii, merii și cireșii...

H. POPLĂCEANU

POȘTA REDACȚIEI

ION RONCEA — Moldova nouă. 1) Pînă la 23 August 1944, cele mai multe selecționări în echipa noastră națională de fotbal le-a avut Iuliu Bodola: 48. După această dată, recordul îl deține Gheorghe Constantin care, cu cele 33 de prezențe în echipa reprezentativă, l-a întrecut pe Petschowschi (32). 2) Portarul studenților clujești, Gabor, s-a născut la 10 octombrie 1945 în comuna Simbăta din raionul Beiuș, regiunea Crișana. 3) Fotbalistul Ion Pircălab de la Dinamo București nu este căsătorit

iar colegul său de echipă Vasile Ghergheli s-a căsătorit de curînd.

ALEXANDRU PIRVANU — București. Am primit relația despre întrecerile sportive ale colegilor dv. dar, în plic, nici o fotografie? Parcă altfel stabilisem colaborarea dintre noi... În privința caricaturilor, mai aveți nevoie încă de multe exerciții.

AUREL DUMITRESCU — Com. Bumbesti-Jiu. Adresați propunerea dv. direct Radio-televiziunii, secția sport.

GIGI NEMȚEANU — Timișoara. 1) Campionatele mon-

diale de volei din anul 1956 au avut loc la Paris. Echipa masculină a României s-a clasat atunci pe locul II, titlul suprem fiind cucerit de reprezentativa Cehoslovaciei. 2) La J.O. din anul 1920, titlul olimpic la «lungime» l-a cîștigat suedezul William Petterson, cu o săritură de 7,15 m.

VASILE ROTARU — Suceava. Doriți cîteva date din istoria echipei Internaționale. Iată-le: echipa de fotbal Internațională a luat ființă în anul 1908, la Milano. În 1928, fuzionînd cu un alt club milanez, și-a schimbat numele, figurînd în campionatul italian sub denumirea Ambrosiana — Inter. După cel de-al doilea război mondial, formația fotbalistilor din Milano a revenit la vechea denumire: Internațională. Din palmaresul acestei excelente formații reținem îndeosebi cele 9 titluri

de campioană a Italiei, cele două titluri în C.C.E. și cele două victorii din «Cupa mondială».

T. GONTEA — Craiova. Doriți să vă alcătuiți o statistică fotbalistică și ne cereți echipele noastre campioane în perioada anilor 1950—1956. Notați-le: 1950 — U.T.A., 1951, 1952, 1953 — Steaua (pe atunci C.C.A.), 1954 — U.T.A., 1955 — Dinamo București și 1956 — Steaua. 2) Iată și palmaresul întîlnirilor reprezentativei României cu aceea a Bulgariei: 20 13 2 5 54 : 34.

TRAIAN DRĂGULESCU — Pitești. 1) Fostul boxer Mircea Dobrescu a cîștigat pentru ultima dată titlul de campion la categoria muscă în anul 1961. De atunci, pe lista campionilor acestei categorii și-au înscris numele următorii sportivi: Constantin Ciucă (1962, 1964 și 1965) și Constantin Buzuluc (1963).

2) Rugbiul a figurat în programul Jocurilor Olimpice din anii 1900 (Paris), 1908 (Londra) și 1924 (Paris).

DAN ALEXANDRESCU — Cluj. Care dintre scrimerele noastre este campioană la spadă? Nici una. La scrimă nu există pentru femei decît întreceri de floretă!

CONSTANTIN GOREA — Suceava, MIRCEA RUSU și MARIUS GABOR — Tg. Mureș. Nu cunoaștem nici un exemplu de mare campion care să-și datoreze culturismului performanțele. Doriți să fiți tot timpul sănătoși, voinici și agili, să aveți o ținută cu adevărat bărbătească? Practicați cu regularitate sportul. Gimnastica și înotul, de exemplu, vă pot forma corpuri cu adevărat sculpturale.

CAMPIONATUL DE FOTBAL
1965 - 1966

CRISUL ORADEA

SPORT

În picioare, de la stînga la dreapta: antrenorul principal ZILAH I Ladislau; NAGHI Eugen, mijlocas, 22 de ani, 1,74 m, 72 kg; HARSANI Stefan, înaintas central, 24 de ani, 1,76 m, 75 kg; POJONI Eugen, fundas central, 24 de ani, 1,82 m, 73 kg; SOLOMON Gheorghe, fundas central, 28 de ani, 1,82 m, 75 kg; EREMI A Dumitru, portar, 28 de ani, 1,76 m, 73 kg; CASON I Vasile, portar, 20 de ani, 1,83 m, 75 kg; SILAGHI Francisc, portar, 27 de ani, 1,78 m, 71 kg; LUCACI Ioan, fundas central, 19 ani, 1,82 m 71 kg; SERFOZO Adalbert, mijlocas, 20 de ani, 1,80 m, 75 kg; BALOG Stefan, fundas de margine, 22 de ani, 1,74 m, 72 kg; TALPAR Ludovic, fundas de margine, 23 de ani, 1,74 m, 70 kg; antrenorul secund BUDA Iosif.

DRU N., mijlocas, 19 ani, 1,72 m 68 kg; SACACI III Sigismund, înaintas central, 25 de ani, 1,68 m, 68 kg; MURESAN III Ioan, înaintas central, 21 de ani, 1,70 m, 68 kg; IACOB Alexandru, mijlocas, 24 de ani, 1,70 m, 68 kg; SACACI II Ludovic, fundas de margine, 31 de ani, 1,70 m, 75 kg; DAMIAN Gheorghe, mijlocas, 22 de ani, 1,76 m, 65 kg; MURESAN II Ion, extremă stîngă, 22 de ani, 1,74 m, 70 kg; COVACI Nicolae, extremă dreapta, 19 ani, 1,70 m, 65 kg; COCIS Elemer, înaintas central, 1,74 m, 65 kg. Lipsesc din fotografie: VIGU Iosif, mijlocas, 19 ani, 1,78 m, 72 kg și TOMES Ioan, înaintas central, 24 de ani, 1,77 m, 70 kg.

Bătrînul fotbal orădean...

TANDEMUL SOLOMON — POJONI s-a refăcut. O bună parte din speranțele Crișului se datorează forței de joc a acestui tandem. Se întâmplă însă uneori ca restul jucătorilor să mizeze prea mult pe «zidul» perechii, tratând superficial jocul. Așa se face că «pasivul» Crișului, deloc mic (30 de goluri), e un lucru neobișnuit pentru apărarea orădeană, care părea ermetică. Să sperăm că Solomon și Pojoni, ajutați de ceilalți, vor ști să fie pînă la urmă o pereche greu de trecut. Acum doi ani, centralii-defensivi orădeni se aflau pe locul doi în clasamentul cuplurilor defensive, după frații Nunweiler. Concluzia e firească.

Scriam în numărul trecut despre situația gravă a Siderurgistului. Iată că nici Crișul nu o duce strălucit, deși face eforturi disperate pentru a nu pierde «roata» Farului și a Politehnicii care, împreună cu Siderurgistul, formează «clubul celor patru» sau, mai exact, «clubul lanternei».

Orădenii au luat startul în retur cu un mare handicap: doar 9 puncte la activ. Lucizi și ponderați, ei recunosc că echipa nu poate mult mai mult, dar, oricum, «am fi putut avea 12 puncte în tur» (Zilahi). Aceste trei puncte ratate (0—2 cu CSMS și 1—1 cu UTA, la Oradea) cîntăresc foarte greu acum. Cum a fost posibilă această acumulare sub — normă? «Am plătit creșterea prematură a formei pentru turneul polonez din preajma campionatului, turneu încheiat — de altfel — cu rezultate bune» (Iosif Buda). «Nu l-am avut pe Pojoni, bolnav. Iar Solomon fără Pojoni...» (Zilahi).

Ce se va întîmpla de-acum încolo?

Dacă privim fotografia lotului, e limpede că echipa orădeană este tînără. Ea are un singur om peste 30 de ani (Sacaci II) și 19 (!) jucători de 24 de ani sau mai puțin. (În această cifră intră și cei doi absenți din fotografie — Tomeș 24 + Vigu 19). Deci, tinerețe există. Există și puncte de valoare. Solomon, stilul apărării, plus trio-ul Pojoni-Vigu-Mureșan III, în lotul olimpic de perspectivă. Dar, această tinerețe păcătuiește uneori și prin reversul său: o doză de exces de tumult, sau, mai direct spus, o lipsă de disciplină. De aici și fluctuațiile de formă ale unor jucători. De aici și dificultățile în organizarea echipei. Dacă apărarea pare să-și fi regăsit formula prin reintrarea lui Pojoni, linia de mijloc nu are încă o pereche sudată și rodată. În sfîrșit, punctul nevralgic al echipei este atacul. «Am mizat mult pe închegarea cuplului Mureșan III-Harșani, dar jocul mult prea lent și mult prea... distins al lui «Muri» împiedică această închegare. De altfel și Harșani, prin inegalitățile sale, are o parte bună de contribuție» (Zilahi).

Jucătorii orădeni constanți pot fi numărați pe degete (Solomon, Pojoni, Iacob). Această realitate pledează pentru mai multă disciplină, «o disciplină care pare să se facă simțită acum, la greu» (Buda).

Crișul are o situație grea, dar realmente nu fără speranțe. Cele patru jocuri acasă (Politehnica, Dinamo București, Dinamo Pitești, Steagul roșu) și celelalte patru «afară» (C.S.M.S., Știința Craiova, Siderurgistul, Rapid) i-ar putea aduce, teoretic (și, mai ales, practic), cele 7 sau chiar 8 puncte salvatoare. Pentru că, 23 de puncte în final pot fi considerate o cifră de garanție.

Anul trecut, orădenii ne-au promis că sezonul 1965 — 66 va oferi iubitorilor fotbalului un «Crișul» nou. Să sperăm că promisiunea va suferi doar o amîinare de un an. Bătrînul fotbal orădean are dreptul la o echipă nouă.

«VIENEZUL» MUREȘAN. Fostul inter al lui Ivansuc are incontestabile calități de tehnician dar, ca un adevărat Narcis al fotbalului, cade în propria sa admirație, frînind jocul întregii echipe. Crișul așteaptă mult mai mult de la Mureșan. Iar el trebuie să-și dea seama, în sfîrșit, că «valsul vienez» în fotbal și-a trăit traul.

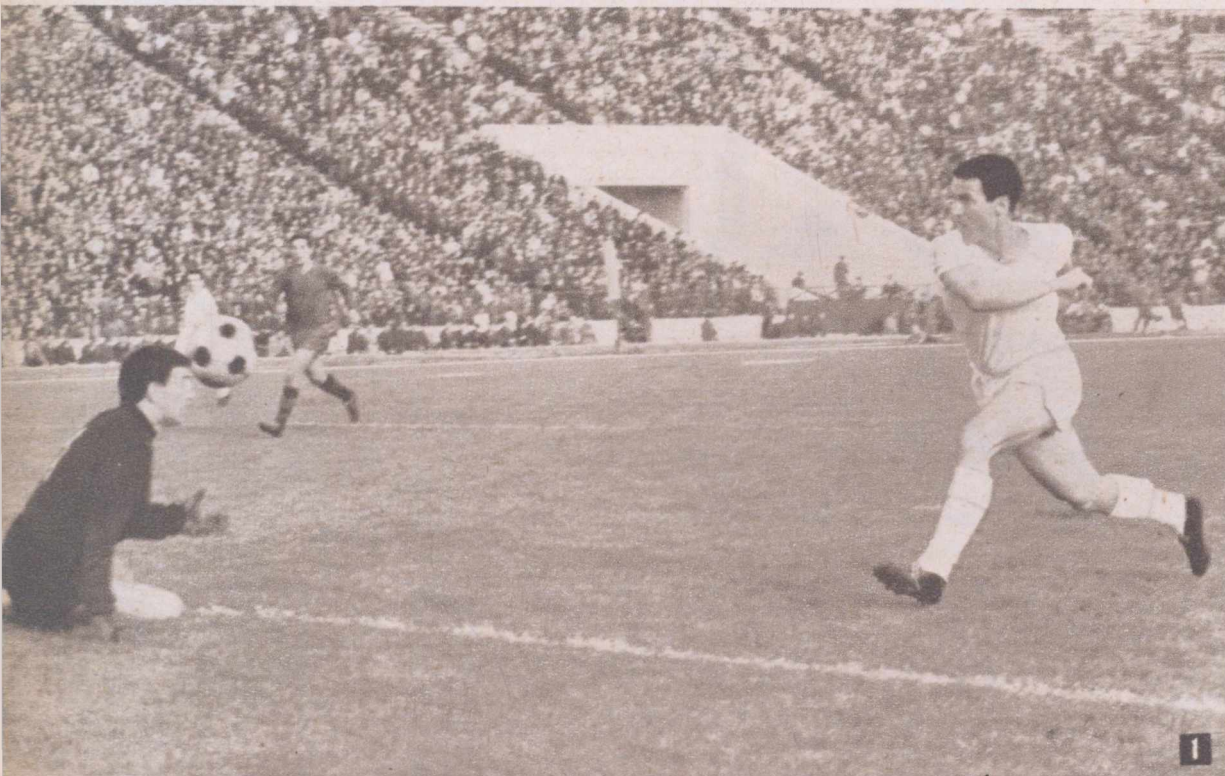
SFÎRLEAZA BACOȘ demonstrează deseori că tehnica nu lipsește jucătorilor de la Crișul. În jocul cu Steaua, la București, micul Bacoș a făcut destule greutăți lui Sătmăreanu. Toate bune, numai că Bacoș, spre deosebire de momentul nostru fotografic, ține prea mult capul în pămînt. Deci, atenție! Un jucător fără... orizont valorifică doar 50% din calitățile sale.

TREI NUME CU FAIMĂ. Cei trei tineri din fotografie, mezinii Crișului, se numesc Covaci, Serfozo și Cociș (de la stînga la dreapta). Primul este fiul fostului internațional Nicolae Covaci, de 40 de ori în echipa națională, al doilea — nepotul internaționalului Serfozo, iar al treilea — fiul nu mai puțin internaționalului Cociș de la fosta CAO. Toți trei sînt «speranțele» Crișului de mîine. Să vedem...

PETROLUL și RAPID s-au desprins...

(PE URMELE REPORTAJULUI „S-A ÎNTÂMPLAT MÎINE”
APĂRUT ÎN NUMĂRUL 5 AL REVISTEI NOASTRE)

Vă propun, stimați cititori, să revenim la nr. 5 al revistei SPORT, mai exact la reportajul de anticipație S-A ÎNTÂMPLAT MÎINE pentru a vedea ce au făcut echipele noastre din ceea ce își propuseseră la startul returului.

Deci, să începem cu echipa «aurului negru».

PETROLUL, deși nu a atins forma din tur și-a depășit angajamentul, realizând 80% din punctele posibile pînă acum. (Din proiectate 17 puncte, el a și realizat 8, în numai 5 etape). Dacă vor continua în același ritm ploieștenii vor putea fi «prinși» cu mare greutate.

RAPID a obținut numai 50% din punctele posibile. Pentru a-și împlini «norma» declarată revistei noastre (18 puncte), feroviarilor trebuie să mai adune 13 puncte din cele 16 teoretice cuprinse în etapele care au mai rămas. Să recunoaștem că e greu. Din nou jocul de la Brașov este hotărîtor.

CSMS acumulează încet dar sigur, dovădind că pronosticul (14 puncte în retur) a fost dat cu...maturitate. Dacă ieșenii vor mai aduna cele 10 puncte promise, locul III nu le poate scăpa. Cu cinci jocuri acasă (Crișul, Universitatea Cluj, Dinamo Pitești, Știința Craiova și Dinamo București), CSMS are toate șansele să traducă vorbele în fapte.

DINAMO PITEȘTI joacă «peste normă». Din cele 12 puncte promise cu modestie și seriozitate de Țircovnicu, piteștenii au și realizat... 7. Se poate spune cu certitudine că piteștenii au destrămat emoțiile lanternei, vizînd un loc fruntaș.

STEAUA a realizat 6 puncte, dar a promis 18. «Steliștii» au o misiune la fel de grea ca și a Rapidului, mai ales datorită fluctuațiilor de formă. Milenara dispută «bătrîni-tinerii» afectează și jocul echipei lui Constantin.

STEAGUL ROȘU este în vecinătatea promisiunilor, mai ales în urma surprizei de la Arad. Probabil că pînă la urmă «stegarii» se vor clasa în prima jumătate a clasamentului. (Locul promis de Szigeti: 7).

DINAMO BUCUREȘTI, cvasi — idem STEAUA. 19 puncte promise, 7 realizate, 12 de realizat. Eclipsa de formă și accidentele lui Ghergheli s-au făcut simțite...

UNIVERSITATEA, cu șase puncte și cu un evident plus de vigoare în joc, poate spera în realizarea celor 14 promise. Ciudat e, însă, în continuare, golaverajul: 17:23. 17 goluri în 18 (!) etape. Atenție!

ȘTIINȚA CRAIOVA e și ea în zona promisiunilor, dar punctul pierdut cu Petrolul trebuie recuperat undeva în deplasare. Craiovenii au resursele necesare.

U.T.A. e marea decepție a reportajului stru de anticipație. Cu numai 2 puncte n 10 (!) posibile, arădenii își infirmă angamentul și, ceea ce e mai grav, se apropie fatidicele locuri 13—14. Deci, din nou, în atîția ani, emoții în final. Păcat!

FARUL merge conform planului, dar punctul necesar în deplasare nu este încă înregistrat. Unde?

POLITEHNICA înoată din greu, cu un c lent și demodat. Lupta cu Crișul, mai es, pentru evitarea locului 13 este deschisă.

CRİȘUL a realizat 50% și e... acolo. Totuși, iza pe jocul cu Politehnica acasă nu e suficientă. Crișul se va putea salva doar impunându-se într-un joc — măcar — afară.

SIDERURGISTUL, cu numai două puncte în cele 10 posibile și cele 15 promise, pare condamnat. Speranțele sînt doar teoretice. Irici revirimentul poate să se producă — așa cum spuneam în reportajul consacrat echipei gălățene — doar printr-o muncă în mp...

*

În concluzie, un lider care tace și face, un fost lider turbulent care nu și-a spus ultimul cuvînt, o echipă care aduce Moldova pe primul plan al fotbalului (CSMS), o alta în mare progres (Dinamo Pitești), doi «mari» care și-au supraapreciat deocamdată posibilitățile (Steaua și Dinamo), un conglomerat de 50% și două decepții (echipele bănățene). Totuși, înscrisurile în replică sînt deschise...

IN FOTOGRAFII:

1. RAPID—C.S.M.S. 2—0
Ionescu înscris al 19-lea gol al său în campionat. E 1—0

2—3. Două momente din «kinograma» golului doi al aceluiași joc.

4. STEAUA—POLITEHNICA 4—0.
Pavlovici (al doilea din stînga, în maiou închis) înscris al doilea gol.

5. ...și al treilea.

FOTO: PAUL ROMOȘAN

Paginile de fotbal:
IOAN CHIRILĂ

PROGRESUL decis să refacă cuplajul bucureștean

Pe strada doctor Staicovici barometrul e în creștere. Progresul își va încheia, probabil, la sfîrșitul campionatului, «carantina» de B. revenind în prima categorie. Ultimul joc, cel cu talentata echipă a Politehnicii București, a fost un hop greu, care s-a trecut, în cele din urmă, cu bine...

Deși au mai rămas destule etape, echipa lui Mateianu este marea favorită a seriei sale. Cei care așteaptă refacerea cuplajului, aplaudă...

În fotografie: Progresul București-Politehnica București 1—1. În prim plan, Lucescu (Politehnica) și Peteanu.

Farul trebuie să confirme!

De câțiva ani, să tot fie vreo zece, așteptăm cu nemărturisite speranțe, ca vreuna din echipele provinciale să analteze, în sfârșit, supremația trio-ului bucureștean Grivița Roșie — Dinamo — Steaua. Și aceasta, nu dintr-o fobie oarecare față de sportivii bucureșteni, ci pur și simplu deoarece dorim ca acest campionat național de rugbi să devină mai deschis, mai palpitant.

Acum câțiva ani, se întrezărea că marile noastre speranțe vor fi împlinite. Știința Cluj — echipa lui Demian, Paloșanu, Fodor, Cordos, Căliman, Gebefugy — asalta cu curaj și succes, în același timp, fruntea clasamentului. Dar ofensiva clujeană s-a stins destul de repede, fără ca studenții să fi obținut vreo victorie decisivă. Furcile caudine ale celor trei mari bucureșteni i-au împins în cele din urmă pe locul IV în clasament. Și, după o serie de amputări în formație, clujeanii — fără rezerve serioase — au alunecat din înfrângere în înfrângere pînă în... B! Ni s-a părut, apoi, că ștafeta ofensivei provinciale a fost preluată de solidul XV ieșean, în care Drobotă, Dăscălescu, Rosenberg, Florescu, Iftimie au jucat rolul unor iscusiți comandanți. Dar ieșenii nu au confirmat nici ei așteptările, alternând succesele cu eșecuri surprinzătoare.

De vreun an și mai bine, s-ar părea că în avangarda formațiilor provinciale s-ar fi situat XV-le Mării Negre — Farul din Constanța.

*

Farul este o echipă relativ tânără. A luat ființă în vara lui 1954 sub impulsul apreciatului actor de film de astăzi, Ilarion Ciobanu, pe atunci student la Găști și un pasionat adept al rugbiului. Ciobanu și cu câțiva prieteni, și ei studenți, aflat în concediu la mare, a introdus pe litoral balonul oval. De îndată s-a și luat inițiativa formării unei echipe, care la început a fost înscrisă sub culorile asociației sportive Constructorul. Astfel că în 1955 vom găsi primul XV constănțean în categoria B. Cel dintâi antrenor — căpitanul echipei, ing. Ion Amira, un entuziast ploieștean la origine, devenit între timp constănțean get-beget. În 1957 este angajat un antrenor mai experimentat, Dan Ștefănescu, de la care bileții au învățat multe din tainele rugbiului. Între timp echipa se întărește și este preluată de clubul orășenesc Farul. Din 1959 frâncle echipei au fost încredințate unui antrenor cu o mare pricepere, fostul internațional din perioada dintre cele două războaie mondiale, avocatul Ion Buzoianu. De la el, tinerii adepți ai rugbiului din Constanța au învățat nu numai să iubească balonul oval, ci și să-l mânuiască cu tehnică. Și dacă tot vorbim de acei care au luptat pentru împlinirea rugbiului într-o adevărată citadelă a fotbalului, se cuvine neapărat să-i cităm și pe ceilalți devotați animatori, membri ai birourii secției: ing. Ilie Georgescu, președinte, ing. Cornel Poenaru, Nicolae Buzala, Secretar și ing. Vasile Șebănescu. De anul acesta cu conducerea tehnică a echipei a fost însărcinat Alexandru Carnabel, care este chemat să continue procesul de creștere tehnică a jucătorilor.

Să vedem acum care a fost evoluția rugbiștilor constănțeni prin prisma activității lor competiționale. Între 1955—1962 li aflăm permanent în categoria B. În 1962, cîștigînd seria lor din divizia secundă, constănțenii promovează în A. În 1963, așadar, un loc în rândul elitei. Dar, clasîndu-se pe poziția penultimă, ei retrogradează în B (1964) pentru numai un an însă, deoarece în toamnă urcă din nou pentru a juca în 1965 cu mult succes și a încurca socoteliile frunțașilor. Astfel, anul trecut constănțenii au reușit un aproape senzațional anu! (9-0) cu Dinamo, care avea să devină campioană, au fost aproape egali Stelei (0-3), au întrecut într-un joc amical redutabila echipă franceză Béziers (6-5). Locul 5 în clasamentul campionatului anului 1965 constituie un real certificat de maturitate.

După un asemenea apreciable succes, anul 1966 ar trebui să fie anul deplinei consacării. Oare așa stau lucrurile? Nu întocmai. Pentru că Farul nu joacă încă la nivelul posibilităților. Este, cum s-ar spune, un far care nu strălucește și a cărui lumină este estompată prea adesea de ceața unui joc insuficient de clar.

*

Farul nu joacă nici anul acesta ca o echipă mare. Și totuși, noi persistăm în convingerea că constănțenii alcătuiesc cel mai redutabil adversar provincial al formațiilor bucureștene care, de ani de zile, își împart între ele titlul de campion. Pe ce ne întemeiem această credință? Pe faptul că socotim că echipa va găsi în cele din urmă busola, fără de care ea nu poate atinge limanul marilor victorii, la care deocamdată n-are acces decît același trio bucureștean. Citeva înfrîngerii la limită din acest început de an: 0-3 (cu Progresul, cu Steaua, cu Știința Petroșani) în aceste partide care tot atît de bine puteau fi cîștigate, ne-au întărit convingerea că Farul nu știe încă să joace în partide decisive, în meciurile-cheie; că jucătorii nu se mobilizează suficient pentru a depăși momentele grele și se pierd, prea adesea, într-un joc meschin, fără orizont.

Care ar fi contrasoluția? Întărirea disciplinei în pregătire, un volum sporit de muncă la antrenamente și, oricît ar fi de dureros, eliminarea din formația primă a celor care nu mai țin sau nu mai vor să țină pasul. (antrenorul Al. Carnabel).

Noi am adăuga — orientarea cu curaj a echipei spre un joc modern, deschis, rapid, cu combinații alternante fulgerătoare și neașteptate între înaintași și treisferturi. Balonul trebuie să circule mai mult și mai bine în teren, numai astfel va crește în Constanța interesul tineretului și spectatorilor pentru rugbi. În această direcție o mare răspundere revine mijlocașilor. De ce? Pentru că Farul are o grămadă foarte puternică, dar baloanele cîștigate sînt prea adesea irosite de tandemul mijlocașilor, care joacă greșit. Așteptăm de la Bercu (Manolescu) și Cristea — mai ales de la Cristea, care e în vederile selecționerilor — un joc mai precis, cu lansarea în atac a liniei de treisferturi.

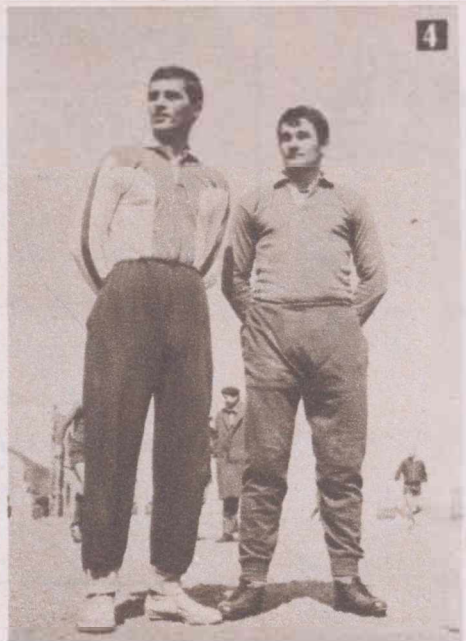
Dobrogea, o provincie cîndva înapoiață, este astăzi în plină dezvoltare, devenind tot mai mult o regiune bogată, cu o agricultură și o industrie înfloritoare. O dată cu această transformare și sportul a prins parca aripi. Dobrogenii au luat, între altele, și gustul rugbiului. Alături de Farul (în lot, 24 de jucători — dintre care 17 sînt constănțeni!) alte trei echipe: U.S.A.S. Năvodari, Cimentul Medgidia și Ideal Cernavodă joacă în divizia B. Întă un fapt cu care nu se pot lăuda multe regiuni. De aceea ar fi de dorit ca rugbiul să fie susținut mai temeinic. Trebuie să se întocmească un plan cu bătaie mai lungă, care să aibă în vedere — să zicem — anii 1967 — 1968; să se introducă rugbiul în licee și școli profesionale, să se organizeze un campionat de juniori în regiune, care va crește schimbul de mline.

Spuneam în titlu că FARUL TREBUIE SĂ CONFIRME! Pentru aceasta e necesară o strîngere a rîndurilor, un efort colectiv mai susținut, mai multă dăruire pe teren, o mai bună organizare a jocului. Și ziua în care, în fine, supremația bucureștenilor în rugbi va fi înfrîntă nu apare chiar atît de îndepărtată. Oare acel 24 — 6 cu Constructorul București să fie un început de bun augur?

D. CALLIMACHI

ECHIBE DE RUGBI DIN CATEGORIA A

ÎN FOTOGRAFII:

1. O tușă din timpul meciului Farul-Steaua (0-3). Marin Pompiliu va ieși învingător din duelul său cu Fodor. Este o frumoașă confirmare a calităților certe ale tinărului înaintas constăntean.
2. Lotul Farului-1966. Sus, de la stînga la dreapta: Alexandru Carnabel, antrenorul echipei; Vasile Cișmaș, taloner, 25 de ani, 3 ani la Farul; Alexandru Stamate, pilier, 24, 2; Aurel Cristea, linia a treia, 19, 3; Constantin Tănase, linia a doua, 28, 9; Vasile Giuglea, pilier, 32, 10; Nicolae Pirvan, taloner, 22, 6; Traian Doiciu, pilier, 32, 7; Enache Stanciu, linia a treia, 25, 7; Traian Mircea, linia a doua, 27, 1; Gheorghe Celea, linia a doua, 28, 2; Ilie Beianu, linia a treia, 23, 1; Cornel Ionescu, linia a doua, 26, 6; Marin Pompiliu, linia a treia, 23, 6; Rîndul de jos: Eugen Călărășu, centru, 24, 2; Vasile Bercu, mijlocas la grămadă, 22, 6; Ștefan Cristea, mijlocas la deschidere, 23, 1; Ilie Vătafu, fundaș, 27, 10; Florin Caragea, aripă, 24, 2; Florin Zamfirescu, aripă, 22, 2; Ion Tomescu, centru, 24, 2; Eugen Manolescu, mijlocas la grămadă, 24, 2; Petre Bagis, mijlocas la deschidere, 25, 3; Octavian Ionescu, aripă, 22, 6. Lipsește din fotografie Emin Hîgiret, mijlocas la deschidere, 29, 8.
3. Perechea de mijlocasi Vasile Bercu-Stefan Cristea a cărei sudare poate determina în viitor succesele atât de mult așteptate.
4. Doi redutabili înaintasi. În dreapta, Gheorghe Celea (1,90 m, 103 kg.), consacrat de mai mulți ani; în stînga, Traian Mircea (1,86 m., 96 kg.), al cărui debut sub culorile Farului este așteptat cu justificat interes.

Foto: P. ROMOȘAN

Actualități internaționale

Ediția 1966 a Turneului celor cinci națiuni care deschide în fiecare an activitatea internațională în Europa a luat sfîrșit de curînd cu victoria XV-lui Țării Galilor. Galezii au acumulat 6 puncte (3 victorii și o înfrîngere, la Dublin, cu Irlanda: 6-9), față de cele 5 ale francezilor (2 victorii, 1 joc egal, la Edinburg, cu Scoția: 3-3 și 1 înfrîngere, la Ilimbă, la Cardiff, în fața cîștigătorilor turneului: 8-9). Performanța tradiționaliilor noștri adversari continentali este foarte bună și ea ne arată, o dată în plus, că XV-le României și-ar afla cu justificare locul în această interesantă competiție rugbistică. În fotografie, un aspect din jocul de la Cardiff. Atacă căpitanul echipei Franței, Michel Crauste, cu incisivitatea-i cunoscută.

La recenta ședință a Comisiei executive — F.I.R.A., care a avut loc la Napoli, s-au luat câteva decizii cu privire la actuala ediție a Cupei campionilor europeni. Astfel, după jocul — Hannover — Linden — Slavia Praga (6-0), învingătoare va juca mai departe cu Agen, campioana Franței din ediția 1964-1965. Acest ultim meci are valoarea unei semifinale, învingătoare urmînd a juca apoi în finală cu Dinamo București, campioana României, calificată direct, ca urmare a faptului că în 1964 Grivița Roșie a cîștigat competiția de club inter-continentală (10-0 cu Stade Montois în finala de la București).

Totodată s-a stabilit definitiv ca întâlnirea România — Franța să se desfășoare la 27 noiembrie, la București.

În ceea ce privește partida România — Italia din «Cupa națiunilor» ea ar urma să aibă loc în septembrie, la Roma, cu ocazia viitorului congres al F.I.R.A. (Federația internațională de rugby amator).

Rugbiștii cehoslovaci, viitorii noștri adversari din «Cupa națiunilor», pe care-i vom întîlni la 29 mai, la Praga, se pregătesc intens. Iată-i în fotografie, susținînd pe teren propriu un joc împotriva Suediei, pe care l-au cîștigat cu 43-0. E drept, suedezi sînt destul de anonimi în rugby, dar oricum, sînt înscrși 43 de puncte nu-i la îndemîna oricui și lucrul acesta vorbește de la sine despre spiritul ofensiv care-i animă pe rugbiștii cehoslovaci. Deci, atenție! Să nu tratăm cu ușurință viitorul nostru joc de la Praga!

OGLINZILE... PROFESOARE

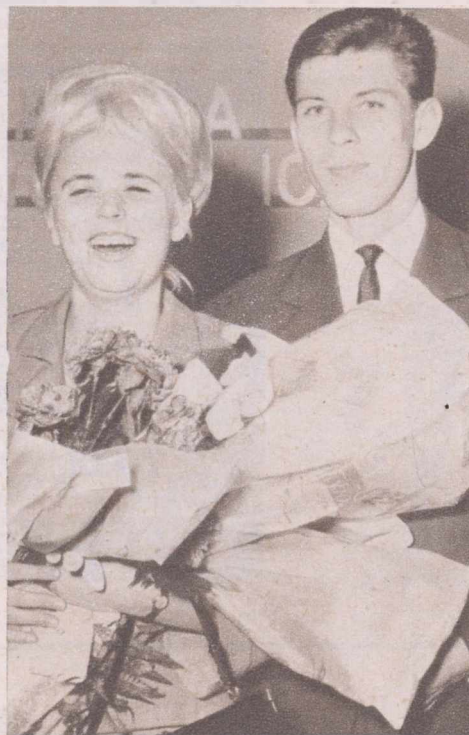
Privind imaginea de mai sus, avem impresia că asistăm la antrenamentul unor tinere gimnaste așezate pe două rânduri. În realitate însă, în momentul în care a fost făcută fotografia, fetele lucrau la bară doar pe un singur șir. Iluzia se datorește oglinzilor montate în perete, despre care gimnastele spun că sînt adevărate... profesoare. Ele îți arată fără menajamente toate greșelile în execuție, înregistrînd totodată cu fidelitate și progresele.

Fotografia a fost făcută în eleganta sală de gimnastică a Centrului experimental sportiv Viitorul.

BUCHETELE DE FLORI

La buchetul de performanțe bune realizate de tînărul și talentatul ciclist Francisc Ghera, de la clubul Steaua, s-au mai adăugat de curînd și cîteva buchete de flori, cele de la căsătoria lui cu Silvia Nițu, fostă canotoare la același club.

Revista «SPORT» le dorește tinerilor căsătoriți fericire în căsnicie, iar lui Francisc Ghera, în continuare, mult succes pe tărîm sportiv!

SARITA PE STADION

Celebra actriță și cîntăreață spaniolă Sara Montiel, care ne-a vizitat de curînd, pare a fi și o mare amatoare de fotbal. Dovada, prezența ei pe stadionul «23 August» din Capitală, la meciul de fotbal dintre reprezentativele orașelor București și Buda-pesta.

Iată-o participînd, cu temperamentu-i caracteristic, la o fază palpitantă.

Solicitat de către redacția noastră să scrie cîteva rînduri pentru sportivi, cunoscutul scriitor și umorist Tudor Mușatescu a răspuns cu amabilitate trimîndu-ne...

Decalogul fotbalistului

- Decît să-ți meargă în plin, mai bine în... gol.
- Învînge piedicile, dar nu le pune.
- Unde nu sînt picioare, vai de cap.
- Drumul cel mai scurt între două puncte este «11 metri».
- Să nu bei, pînă n-ai și... cupă.
- Să nu-ți faci ție chip... necioplit.
- Cînd joci cu Petrolul, să nu arzi gazul de pomană.
- Păzește-te ca de foc, de ultimul minut de joc.
- Nu lua adversarul în glumă, nici mingea în... balon.
- La joc să te exprimi numai cu picioarele.

Tudor Mușatescu

PRIMA SPORTIVĂ A BRAZILIEI

O cunoașteți pe Maria Ester Bueno? Desigur, din rezultatele marilor turnee de tenis, în care numele mari jucătoare braziliene figurează adese pe primele locuri. Poate nu știți însă cum arată această remarcabilă campionă a sportului alb. Fotografia ce o reproducem aici, vă va convinge că Maria Ester poate fi premiată și pentru grația sa de săvîrșită, care rivalizează cu aceea a solisteilor de balet.

Trebuie să adăugăm că Bueno este extrem de populară în patria sa, ca fiind considerată prima sportivă a Braziliei, un adevărat corespondent feminin al celebrului Pele...

Pentru admiratorii marii tenismane avem însă și o veste mai puțin îmbucurătoare. Maria Bueno va fi nevoită să-și întreprună pentru cîteva luni activitatea competițională. Ea va fi operată la genunchi, ca urmare a accidentului suferit anul trecut într-un concurs disputat în Australia. Așadar, este problematic ca Maria Bueno să se mai poată prezenta la startul tradiționalului turneu de la Wimbledon, campionatul mondial neoficial al tenisului, unde s-a clasat pe primul loc în trei ediții: 1959, 1960, 1964.

CUPA REGĂSITĂ

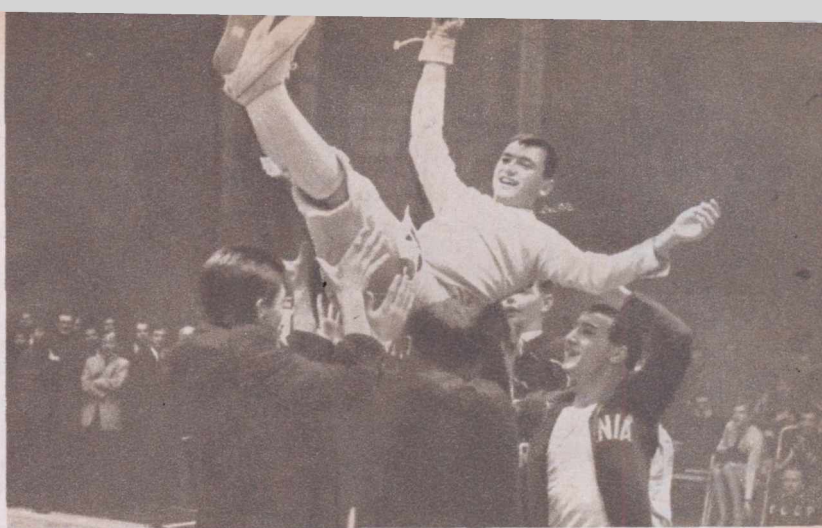
Lubitorii fotbalului din întreaga lume au primit cu plăcere vestea regăsitii celebrei cupe Jules Rimet care, după cum se știe, fusese furată. Descoperirea ei s-a datorat unui... câțel care a... mirosit-o împachetată într-un ziar pe aleea unui parc londonez.

▶ Iată-l pe domnul Stanley Rous, președintele F.I.F.A., prezentînd fotoreporterilor vestitul trofeu regăsit.

Cupa Jules Rimet a fost găsită de un ciine.

Știam: ciini de vinătoare. Știam: ciine polițist lată însă că apare «Pickles» — ciine... fotbalist!

TITI GHEORGHIU — Vaslui

BUCURIA SUCCESULUI

La cea de a III-a ediție a Campionatelor mondiale de scrimă, rezervate tineretului, încheiată nu de mult la Viena, reprezentantul României, Ștefan Weissböck, a reușit să cîștige titlul mondial la floretă, afirmînd încă o dată, peste hotare, valoarea scrimii din țara noastră.

Iată-i pe colegii săi de echipă felicitîndu-l «absolut», imediat după victorie, în Palatul sporturilor din Viena.

8,23 m LA LUNGIME

Atletul sovietic Igor Ter-Ovanesian, medaliat cu bronz la J.O. de la Tokio în proba de săritură în lungime (7,99 m), a reușit de curînd, la criteriul athletic european de sală, desfășurat în orașul Dortmund din R.F. Germană, o performanță excelentă. El a sărit 8,23 m, rezultat care reprezintă un nou record mondial pe teren acoperit.

Iată-l, în imaginea din stînga, pe Igor în timpul săriturii record.

FRASER II

Nu de mult celebra înotătoare Dawn Fraser a devenit mama unei fetițe. Campioana olimpică și recordmana mondială a fost suspendată de Federația australiană, dar foșul de specialitate a promis ridicarea sancțiunii. Oricum, la cei 29 de ani ai săi Dawn Fraser nu va mai putea să triumfe în bazine. Cel mult, așa cum spunea ea, va fi o antrenore deosebit de conștiincioasă a fiicei sale, pe care lumea sportivă australiană o și denuște Fraser II.

Chiulangiul la antrenament

desen de PETRU GAVRILIU

DE CE NE PLACE FOTBALUL ?

Iată o întrebare la care foarte mulți dintre sutele de mii de spectatori care umplu stadioanele din întreaga lume ar răspunde fără a cere timp de gîndire. Ne place fotbalul pentru că acolo pe gazon se petrec lucruri uluitoare, pentru că cele 90 de minute sînt pline de neprevăzut, pentru că... Dar cite argumente nu ar mai putea fi date? Unul dintre ele vi-l prezentăm și noi: portarul, intrat parcă cu capul în pămînt, nu renunță totuși la mingea pe care, cu un ultim efort, o împiedică să intre în poartă. Cite inimi au încetat să mai bată, pentru o fracțiune de secundă, în momentul acela?

„MĂRUL NU CADE DEPARTE DE POM”

Micul Christian schiază bine la 4 ani! E și firesc. Părinții săi au fost mari campioni. Tatăl, austriacul Egon Zimmermann, a cucerit titlul de campion olimpic la coborîre (Innsbruck, 1964), iar mama, Penny Pitou (pe care o vedeți în fotografie), a fost de numeroase ori campioană a S.U.A. și cîștigătoare a două medalii olimpice de argint (slalom uriaș și coborîre). Este foarte probabil ca peste cîțiva ani — pentru a nu dezice proverbul «Mărul nu cade departe de pom!» — Christian Zimmermann să facă să se vorbească și despre el.

DIN NOU DOUĂ CUPE

După campionatele mondiale de hochei pe gheață care au avut loc în Iugoslavia, echipa Uniunii Sovietice a primit din nou titlul de campioană a lumii și a Europei.

În fotografie, Viktor Kuzkin, fericitul căpitan al reprezentativei sovietice, primind din mîinile președintelui Federației internaționale de hochei, Bunny Ahearn, cele două prețioase trofee: Cupa campionilor mondiali și Cupa campionilor Europei la hochei. De reținut că hocheiștii sovietici reușesc această performanță pentru a patra oară consecutiv.

Celul ce-și respectă trecutul bogat în fapte demne de cinstire, viitorul să-l cauti, și-ai să afli totdeauna cărămizile dinții ale clădirii sale. În prezent. Și dacă, împins de amintirea altor succese și-a realizatorilor lor — emisarii voleiului românesc, victorioși în zeci de confruntări internaționale, cărora efectul suprasolicităților și vârsta le apropie, din păcate, clipa apărării ștafetei (Plocon, Nicolau, Ganciu, Ferriu...) — gândul te poartă cu-ngrăjorare spre ziua de mîine a primei noastre reprezentative masculine, privește această fotografie. Explicația ei îți va micșora temerile sau chiar îți le va alunga, cititorule ce-ndrăgești voleiul și dorești ca sportul acesta să-ți ofere în continuare prilejul de-a exclama entuziasmat: BRAVO, ROMÂNIA! Speranțele ce-o vei mai face și de-acum încolo de multe ori ți-s pe deplin îngăduite. Iată justificarea lor.

Ai în față reprezentativa de tineret a țării, recenta învingătoare cu 3-0 și 3-1 în meciurile cu echipa respectivă a Cehoslovaciei. Dacă însă ai judeca exclusiv prin prima rezultatelor seci ale acestor întîlniri și dacă doar ele te-ar îndemna să acorzi «certificatul» nădejdilor, ar fi prea puțin și ai greși. Pentru că temelii încrederii și speranțelor stă în primul rînd în jocul valoros prin care tinerii noștri i-au întrecut pe voleibaliștii cehoslovaci. Un joc nu numai combativ, — ceea ce, la urma urmei, nu-i surprinzător, că doar e vorba de tineri, — ci totodată deosebit de matur, extrem de variat în atac, iar la blocaj, cu unele scăderi încă, e adevărat, dar în genere cu o organizare, o fermitate și o agresivitate remarcabil orientate. Și, notează: media de vîrstă a echipei nu depășește 18 ani! Da, dar media de gabarit a sportivilor care-o alcătuiesc este... 1,89 m: Nilvan 1,93, Armion 1,93, Neumann 1,90, Tănăsescu 1,90, Trîncă 1,89, Stamale 1,86, Oros 1,86 (de la stînga spre dreapta, în picioare), Rouă 1,86, Vraniș 1,88, Rotaru 1,87, Copaci 1,90, Dumitrescu 1,86 (de la stînga spre dreapta, în rîndul de jos). Dotați în plus cu o aprecieabilă detentă, majoritatea lovind și cu mina dreaptă și cu stînga, posedă în același timp, fără excepție, o digitație bună și pasează-i totii aproape la fei de corect. Iar în ceea ce privește mișcarea în teren, sint iuți, mobili,

rezolvă deseori sarcinile defensive mai grele printr-un joc acrobatic pe care înălțimea acestor băieți alți de... bine crescuți nu te-ar lăsa s-o bănuiești. Și beneficiază, pe deasupra, de doi coordonatori-ridicători cu mari posibilități de a atinge o înaltă clasă: Vraniș și Stamale.

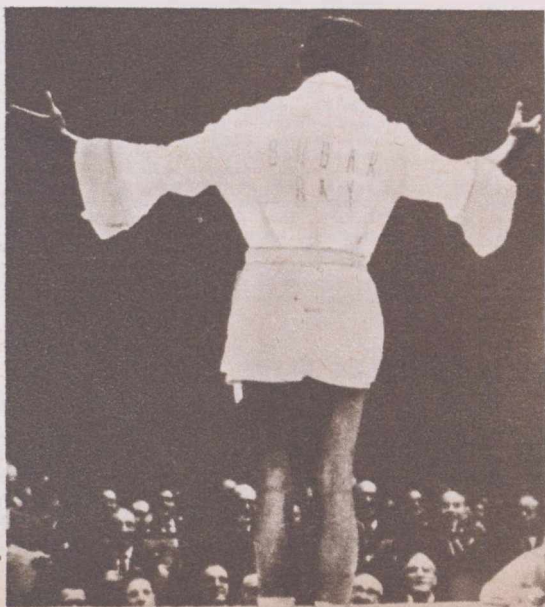
Promisa desăvîrsire a valorii acestora, ca și a celorlalți, întii și-ntii o vor asigura, se înțelege, seriozitatea, conștiințiozitatea lor la antrenamente și principiile de viață sportivă sănătoasă, pe care și mai mult de-acum încolo va datorii să le respecte. O garanție considerabilă că ei nu ne vor dezamăgi sub nici un raport o constituie prezența în fruntea lor a doi pricepuți antrenori, temeinic calificați: prof. Nicolae Mihăilescu, cel cărui i se datoresc descoperirea și formarea la Liceul Nr. 4 și la S.S.E. din Timișoara a 7 din cei 12 jucători ai echipei (Vraniș, Tănăsescu, Copaci, Armion, Nilvan, Rouă, Trîncă) și prof. Victor Surugiu, care răspund de pregătirea lotului în vederea campionatului european de tineret, din iulie, de la Budapesta. Împreună însă cu toți antrenorii echipelor de club din care fac parte voleibaliștii respectivi, antrenori cărora găsim firesc să le subliniem, de asemenea, răspunderea!

Da, schimbul de mîne e asigurată. Și unde mai pui că ne e permis și un supliment de nădejde! Perspectiva nu se rezumă la cei 12 din fotografie. Curînd li se vor alătura, ușurînd și mai mult formarea echipelor noastre reprezentative de tineret și de juniori, numeroase alte speranțe cizelate în laboratoarele voleibalistice școlărești la Ploiești, la Sibiu, la Oradea și prin alte locuri, de unde... ameniță că ne vor obliga să vorbim ca mîne și despre ele, așa cum o facem azi. Tot de amenițări de-acestea s-avem parte!

CONSTANTIN FAUR

30 de ani pe ring cu RAY SUGAR ROBINSON

(V)

O dreaptă l-a azvîrlit în corzi pe Turpin, și cînd a sărit înapoi l-am primit cu un uppercut. A căzut la podes și s-a ridicat la 9, dar era groggy și nu mai avea apărare. Arbitrul a oprit meciul, evitînd poate o dramă. Pentru mîne a fost un coșmar. Cînd mi s-a deschis arcada am crezut că titlul mondial va rămîne definitiv în Anglia. A doua zi după meci, mil de negri erau adunați în fața casei mele din Harlem. Mă aclamau.

După meciul cu Turpin am susținut alte partide grele. L-am învins la puncte pe Bob Olson, la San Francisco, iar ambițiosul Rocky Graziano, în meciul de la Chicago, n-a putut să stea în picioare decît trei reprize. Ce mai puteam cîștiga? Atunci am încercat imposibilul: să cuceresc titlul mondial și la categoria semigrea, titlu deținut de Joe Maxim. Meciul s-a disputat la New York, la 20 iunie 1952. Era o căldură insuportabilă: plus 40 de grade. Primul a abandonat arbitrul. În repriza a 10-a a fost schimbat cu un altul. Eu, surclasat de greutate, am pierdut în repriza a 14-a. Era prima mea înfrîngere înainte de limită. Eram dezolat. Și cum li promiseseam mamei mele că la vîrsta de 32 de ani mă voi retrage din box, acest eșec m-a făcut să iau hotărîrea la care mă gîndeam mai de mult.

Dansul și cîntecul, pînă atunci simple divertismente, mă chemau să-mi arăt capacitățile artistice. Am lăsat vacant titlul la categoria mijlocie. Timp de doi ani am fost actor de music-hall. Am colindat Europa și America cu o trupă de dansatori de revistă. Publicul mă primea bine. Aveam însă mereu impresia că nu-l puteam uita pe Ray Sugar Robinson-boxerul. Iar cu nu-mă puteam împăca cu gândul de a părăsi ringul învins. Pe de altă parte, fiscul american îmi blocase toate

bursele de boxer și eram aproape de faliment. În 1954, cînd aveam 34 de ani, am hotărî să reintru și să recîștig titlul de campion mondial. Toți spuneau că e o nebunie. După doi ani de inactivitate sportivă, acest lucru părea ceva imposibil, de necrezut. Imposibil poate pentru mulți alții. Dar nu și pentru mîne. Știam că boxul este un sport care, într-un organism sănătos, poate aduce din nou forță și vigoare. De altfel, boxul mi se pare a fi unul dintre sporturile cele mai utile. El dezvoltă toți mușchii corpului, stimulează creierul, ascute spiritul, îți dă încredere și curaj. După doi ani de viață dusă la îndeplinire, boxul era un bun exercițiu pentru refacerea mea fizică și morală. Nici un sport nu te face să lucrezi atît de mult. Și apoi să știi că arta nobilă nu este făcută pentru cei lenegi. În box, creierul face tot atît efort ca și... pumnii. Un imbecil poate fi un «bătăuș» sau un «incasator», dar niciodată un boxer autentic.

Începutul celui de al doilea act al carierei mele de boxer a fost destul de greu și lent. După o victorie prin k.o. asupra lui Joe Lindone, Ralf Tiger Jones, un boxer mai tînăr cu 10 ani decît mîne, m-a bătut la puncte. Asta se întîmpla la 19 ianuarie 1955, cînd încercam să-mi regăsec forma sportivă. Și am reușit. Dar cu cîte eforturi și cu cîte sacrificii! Zile întregi petrecute în sală. Sute de ore de cross, de «footing». Alergam și prin zăpadă să regăsec focul trecutelor victorii. Încet, încet, mi-am regăsit precizia, siguranța, spontaneitatea. Jocul de picioare nu mi-l pierdusem complet. Fusesem doar doi ani dansator. Luptam să urc contra curentului pentru a deveni șalanjerul lui Carl Bob Olson. Gloria mea trecută nu mai făcea nici două parale. Îmi trebuiau victorii. Le-am obținut învingînd pe rînd pe Lombardo, Panter, Castellani. Iată-mă din nou la Chicago, în atmosfera atît de familiară mie, luptînd pentru titlul mondial. Se spune că nici un boxer, nici Joe Louis, nici Jeffries n-au reușit să cîștige titlul după ce au părăsit o dată ringul. În lumea boxului circula și o expresie care se referă la neputința marilor campioni de a redeveni ceea ce au fost, după ce s-au retras temporar din competiții: «Never come back» (ei nu se mai întorc niciodată). Suna ca o fatalitate acest dicton pugilistic. Dar eu nu sînt superstitios și am vrut să infirm tradiția. Am urcat din nou pe ring la 35 de ani, împotriva lui Bob Olson. Parcă aveam însă 20. Olson mi se părea un începător venit să se antreneze cu mîne. În repriza a 9-a l-am atras într-o cursă. El

Anglia este o țară pentru care cu greu găsești termen de comparație europeană. Aproape toate lucrurile din Anglia sînt unice: ceașă, calmul, punctualitatea, școlile, tradiția.

Cultura ei este universal cunoscută. Cine nu a auzit de British Museum, Tate Gallery, Westminster Abbey, Stratford-up-Avon, Oxford, Windsor?

Cine nu a citit măcar ceva din Shakespeare, Byron, Dickens, Brontë, Shaw? Cine nu cunoaște măcar în parte istoria frământată a acestei țări, care a parcurs în ultimele secole evenimente hotărîtătoare?

Pentru sport, Anglia înseamnă originea sportului modern, fotbalul și rugbyul, intrerocerile de o sută de ani la canotaj, Wimbledon, Olimpiadele din 1908 și 1948, campioni și recordmani ai lumii și... campionatul mondial de fotbal din 1966!

TRADIȚII CENTENARE

Anglia nu a avut, ca Suedia, Germania sau Franța, un sistem de educație fizică. Ling, Jahn, Amoros conceperă pentru țările lor o succesiune de exerciții și principii, forme complicate, analitice, cu scopuri utilitare, rațiuni fiziologice, dar îndepărtate de natură, de joc, de tinerete.

Thomas Arnold, poet, pasionat de istorie, geografie și filozofie, educator la Oxford și apoi director al colegiului din Rugby, este creatorul unei concepții cu totul deosebite, originale; al metodei sportive (1829).

Prin joc, prin sport se educă bucuria de mișcare, prietenia, spiritul cinstit de întrecere (fair-play), caracterul.

Încă de la jumătatea secolului al XI-lea datează în Anglia cele dintîi cluburi și întreceri sportive: 1850, Oxford — primul club athletic, 1855 — Întia federație sportivă școlară, 1861, Londra — cea dintîi cursă nautică pe Tamisa. Dar și mai înainte, învingătorul lui Napoleon, ducele de Wellington, spusesse: «Bătălia de la Waterloo a fost câștigată pe câmpurile de crichet de la Eton».

Peste ani, peste generații, Fleming, descoperitorul penicilinei, susține că practicarea baschetului în tinerete te învață să ai mai tirziu spirit de colaborare științifică, iar Philip Baker, medalie de argint la Olimpiada din 1920, în cursa de 1 500 m, devine mare personalitate politică și laureat al premiului Nobel pentru pace.

ÎNȚILNIRI CU CELEBRITĂȚI

În timpul celor două săptămîni ale șederii noastre în Anglia, am avut plăcerea și surpriza multor întrevederi, discuții și cearuri tradiționale engleze.

Am fost primiți în Parlament, de subsecretarul de stat pentru educație și știință dl. Denis Howells, care răspunde de sport. Un om ager, vesel, încă arbitru de fotbal și pasionat al întrecerilor sportive.

Am luat cașul cu d-sa și cu dl. Walter Winterbottom, un simpatic gentleman, în haine negre, foarte degajate în discuții, fost cîndva glorie a fotbalului englez, autorul unui foarte căutat manual de fotbal și în prezent președintele Consiliului Britanic de Recreație și Educație.

Am petrecut o dimineață și un prînz plăcut cu secretarul lui Amateur Athletic Association, dl. E. Strickland și cu d-ra Olive Newton, reprezentantă a Societății pentru recreație și educație.

Interesantă, plină de învățămînt a fost întîlnirea cu K. Duncan, secretarul Comitetului olimpic britanic, absolvent al Oxford-ului și fost atlet de valoare olimpică, și apoi în continuare o masă foarte intimă și animată cu Harold Abrahams, campion olimpic de la Paris, din 1920, care a avut fantezia să alerge pe rînd seria, semifinale și finala exact în același timp, 10.4. El ne-a vorbit cu prețuire despre Ion Söter, Iolanda Balaș și atleții noștri care s-au remarcat la Tokio.

În sfîrșit, am petrecut citeva ore încîntătoare în prezența doctorului neurolog Roger Bannister, fost recordman mondial la o milă, astăzi omul care răspunde de cercetarea științifică în domeniul sportului pe întrega Anglia.

Ne-au impresionat mult bazele sportive: foarte modernul Crystal Palace din Londra, cu care englezii s-a mîndresc (piscină, pistă de atletism și terenuri de tenis acoperite, pistă de schi artificială, stadion athletic cu instalație nocturnă, cămin sportiv cu unsprezece etaje, pistă de motociclism), centrele de antrenament pentru elevii cu zeci de terenuri de fotbal, rugby, hochei pe iarbă și zeci de terenuri cu bitum pentru tenis, stadioanele și sălile universităților, parcurile de recreație și jocuri pentru copiii preșcolari. Tradiția, baze, activități recreative, competiții pentru cîte mai multe echipe — aceasta este concepția engleză despre sport și sport de performanță.

a trimis o directă, a-a descoperit și atunci l-am găsit

bărba. A căzut la podes și nu a-a mai ridicat decît după cele 10 secunde. K.O.1 Eram primul campion care recucerea titlul după reințoarceres sa pe ring. Revansa cu Olson, disputată în 1958 la Los Angeles, am câștigat-o prin k.o. în numai patru reprice. Dar anul următor Gene Fullmer mă învingea la puncte. Înăă nci de data aceasta n-am renunțat și la Chicago, am recucert din nou titlul, învingîndu-l prin k.o. în reprice a cincea. În toamna anului 1957 am pierdut titlul în fața lui Carmen Basilio, dar l-am reluat bătîndu-l pe acesta în 1958. Un alt pretendent, Ray Young, mi-a rezistat doar două reprice. Aveam 40 de ani și continuam să fiu campion mondial la categoria mijlocie. Abia la sfîrșitul lui ianuarie 1960, la Boston, Paul Pender a reușit să mă învingă la puncte. Am mai boxat încă cinci ani. N-am mai reușit să recuceresc titlul. Mi-am înscris în palmares multe victorii, în America și Europe; satisfacția de a mă păstra lucid, la fel de sigur, cu suflul ceva mai scurt decît alită dată, dar capabil să lupt cu boxeri care puteau să-mi fie copii.

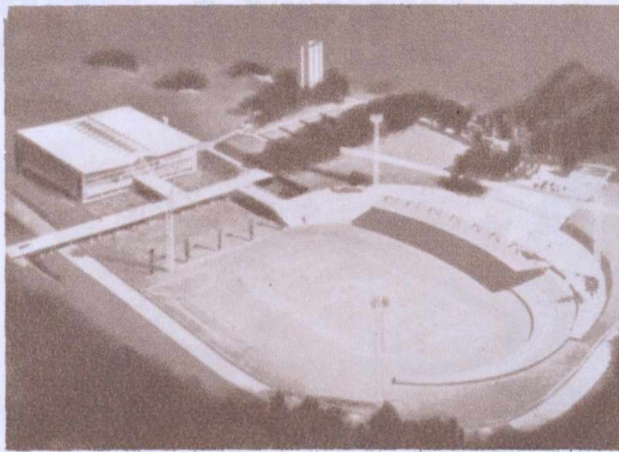
Eram mîndru că reeditez în box legenda fotbalistului Matthews, a ciclistului Steenbergen, a atletului Milmoun. Vă veți întreba, poate, care este secretul longevității mele sportive. Mai întîi optimismul și buna dispoziție. Cred că nu există alt antidot mai bun contra bătrîneții. Se spune că omul are vîrsta arterelor sale. Eu aș fi tentat să adaug — și a surfului său. Buna dispoziție m-a ajutat să înfrîng multe adversități, să accept antrenamentele atît de dure care sînt cea mai grea încercare pentru boxer, după cum delăsarea este cel mai mare rival. În cei 30 de ani petrecuți pe ring, singur m-am supus la eforturi deosebite pentru a ști să suport altele și mai mari. Și am făcut-o în fiecare zi, pînă la vîrsta de 45 de ani. Fără această autodisciplină nimeni nu poate să se mențină în exigentul sport pe care îl mai numim și «nobilă artă».

Aici se încheie povestea lui Ray Sugar Robinson. Anul trecut, marele sportiv și-a pus într-un șipet vechile sale mînuși de campion, spunînd «adio!» boxului. Dar parcă nu ne vine să credem și tot mai așteptăm vesti de la acest magician al ringului.

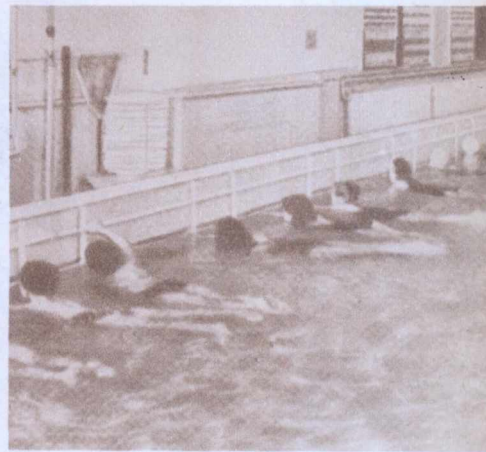
adaptare de I.GOGA

— sfîrșit —

Călătorie în Anglia

Centrul național de recreație Crystal Palace.

Unul din bazinele lîliput ale școlilor primare.

EDUCAȚIA FIZICĂ ÎN ȘCOLI ȘI UNIVERSITĂȚI

Programa prevede pentru școlile primare cîte 30 de minute de educație fizică zilnic, iar pentru școlile secundare — 4 lecții de cîte 40 de minute săptămînal.

Toate curțile școlilor sînt asfaltate sau cu bitum și marcate în alb și galben pentru jocuri dinamice sau jocuri sportive, îndeosebi netbal, sport specific englezesc, asemănător baschetului.

În 80 de școli primare, aceasta numai la Londra, s-au construit ingenioase bazine de lemn și material plastic, în dimensiuni de 8x3 m, idee a unui director de școală primară, generos popularizată de B.B.C. și adaptată acum și peste graniță, în Franța și Olanda. Este unul din lucrurile care ne-au impresionat cel mai mult prin simplitate, economie.

La școlile la care am participat la ore am rășinut porturi mobile, cuburile de 1x1 m, plase elastice. Există foarte multă inițiativă în organizare și foarte mult accent pe imaginație, complexitate de deprinderi motrice, voie bună. În școala secundară elevii practică, chiar la orele de curs, sporturile preferate de ei: atletism sau fotbal, netbal și baschet, judo sau badminton, haltere sau crichet.

În colegii a fost surprinzător pentru noi nu numai numărul mare de terenuri (cîte 30—50 pentru 5 000 de studenți, așa ca la Birmingham, sau pistă cu 12 culoare în linia soșorii și peste 20 de terenuri de rugby la Loughborough), ci deopotrivă numărul mare de echipe: 23 echipe de baschet, 24 de fotbal, 26 de rugby în campionatele universitare ale facultăților Universității din Birmingham, acestea în afara echipelor din campionatul universitar pe țară.

Studenții își organizează adeseori, din proprie inițiativă, întîlnirile între ani și facultăți, în timpul liber. Cel pasionați de schi și canotaj își construiesc singuri, în ateliere speciale, materialele necesare. În Universități apare un buletin cu «Noutăți sportive» în care sînt date și comentate rezultatele din toate ramurile sportive. Fiecare școală sau colegiu își are tradițiile sale: o anume uniformă, o anume culoare de fular, un anume cîntec da victorie, fotografiile tuturor promoviilor sportive.

Profesorii sînt adeseori foști campioni și recordmani. Ei au început să înoate, să alerge, să practice jocuri sportive de la cinci, șapte și doisprezece ani. Mulți dintre ei au participat la campionate europene și chiar la Olimpiade. Nu există prejudecăți asupra sportului. De zicea, ca un paradox: în Anglia, țară cu tradiția sportivă, aproape nu există profesori de educație fizică, orele de educație fizică și sport fiind predete de absolvenții ai colegiilor care s-au pregătit deopotrivă pentru matematici, istorie, engleză, muzică și ... educație fizică. Cea mai frecventă combinare de materii este psihologie-educație fizică sau științe sociale-educație fizică.

ANTICIPĂRI OLIMPICE

Jocurile Olimpice sînt și ele o tradiție engleză. Londra le-a găzduit de două ori: în 1908 și 1948. Pentru Mexico, un lot de șase atleți și doi medici (dintre care unul, chiar dr. Pugh, care l-a însoțit pe Hillary în expediția pe Everest) au făcut recent un experiment de o lună, pregătindu-se și concurînd la diferite încîștîmii.

Lotul olimpic va cuprinde aproximativ 240 de sportivi, dintre care mulți vor fi atleți. Să nu se uite că la ultima Olimpiadă, din punctajul total de 132,5 puncte (locul opt pe națiuni), atletismul a adus 83,5 puncte. În întreaga Anglia,

2 000 de profesori pregătesc voluntar tinerii pentru atletism. Dintre aceștia nu se știe care poate deveni chiar campion olimpic. Repetiția generală pentru Mexico va avea loc în cadrul Jocurilor Commonwealth-ului din anul 1966, din Jamaica și la concursurile preolimpice din anul 1967.

Pentru Jocurile Olimpice de iarnă de la Grenoble, Anglia nu are speranțe și șanse decît pentru bob și patinaj artistic. Prea puțin, mult prea puțin — ne-a spus, dus pe gînduri, secretarul comitetului olimpic britanic.

Sportivii de valoare olimpică și-au început cu seriozitate pregătirea. Foarte mulți sînt studenți. Dar pregătirea sportivă nu se face în dauna pregătirii școlare.

Cantonamentele sînt foarte rare și pe o durată de cel mult trei săptămîni. O bună parte din sportivii care și-au schimbat orașul lor, pentru studii sau alte motive, continuă uneori să se pregătească cu vechii antrenori, prin corespondență.

Ne-a încîntat biblioteca olimpică, cu regulamente și cărți din 1896 pînă în prezent. Și am citit încodată cu emoție jurămîntul olimpic. Jurămîntul care spune că la Jocuri totul e să participi, să lupți, nu să învingi. Și totuși, ce vis mareș, de o viață, este o medalie de aur!...

ETERNUL FOTBAL

Anglia este țara de origine a multor sporturi — rugbyul, golful, boxul — dar și aici, ca pretutindeni pe glob, fotbalul este prezent și încă de două ori la el acasă: prin tradiția (întîiul meci de fotbal din lume — 1864) și prin valoare, Anglia fiind una din favoritele campionatului mondial.

Se pare, o recunoaș și specialiștii, că astăzi fotbalul englez renăște. Am asistat și am făcut notări la meciurile din liga Întîia (22 de echipe), dintre Liverpool — Chelsea 1-0 și Burnley — Fulham 1-2. Ambela jocuri s-au desfășurat la lumina reflectoarelor (deși nu era decît ora 13,30), pe o vreme rece și în plină ceață.

Ne-a surprins numărul mare de lovituri la poartă (cîte 12—17 de fiecare echipă), ritmul susținut și mai ales duritatea neobisnuită pentru noi a jocului, absența totală a stopurilor (cel mult trei, patru într-un meci întrag), jocul deschis, fără apărări beton și cu participării rapide, elastice în atac și în apărare.

Am văzut execuții tehnice egale ca valoarea în minutul 4 și în minutul 87, o luptă dezlîntă pînă în ultimele secunde, indiferent de rezultat, și niște mulțimi exaltate, care strigă, cîntă și framcăză, de te poți crede oriunde, numai în ficmatica și cătoșana Anglie, nu.

Cluburile au tradiții în care țîn nășup de mult. Plăci comemorative din metal cu invitații celebri, parăzi militare în timpul pauzei, insigne sau cocarde cu culorile clubului, galerii sonor organizate.

După înfrîngerea lui Chelsea, am stat de vorbă cu antrenorul ei, scoțianul Tommy Docherty. Ne-a mărturisit puțin trist, dar calm și optimist: «Acesta este fotbalul, aceasta-i viața. Trebuie să știi să lupți, să învingi sau să pierzi. Și să lupți mai departe!»

La întrebarea dacă ar vrea să vină ca antrenor în România, ne-a răspuns spontan: «Da, de ce nu! Oriunde fotbalul este iubit și jucat bine, oriunde.»

Asistînd la meciurile de fotbal din Anglia, uluști de pasiunea eclocititoare, latină a spectatorilor, ne-am întrebat: Nu cumva, cei care vorbesc de imperturbabilul calm britanic, se înșală?

Prof. VIRGIL LUDU

SPORT

Redacția și administrația: Str. Vasile Conta 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei. Publicitate: Agenția de publicitate Editura Știința, Piața Palatului Republicii Socialiste România, blocul 8, telefon 14 15 16.

Prezentarea grafică: M. Patrîchi. Tehnoredactor: N. Bărbăușean. Corector: Gh. Rațeti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Științei».

43806

Lei 2,50

GRIVIȚA ROȘIE-DINAMO 6-6

Două din fruntașele rugbiului bucureștean, Grivița Roșie și Dinamo și-au împărțit punctele într-unul din primele derbiuri rugbistice ale anului. În urma acestui rezultat, Steaua rămâne singura echipă care a cules până acum maximum de puncte. Dar campionatul e abia la început (șase etape), așa că orice anticipare e prematură...

În fotografie îl vedem pe Radu DEMIAN (Grivița Roșie) câștigând balonul și, totodată, duelul aerian cu adversarul său direct Ion TUTUIANU (Dinamo). Prin forma lor bună, amândoi ne dau speranțe pentru apropiata confruntare din 30 aprilie, de la Toulouse, dintre selecționatele Pirineilor și Bucureștiului. În dreapta, alți dinamoviști: V. Rusu, C. Fugigi și D. Zlătoianu.

Foto: PAUL ROMOȘAN

